

248

Vb / 30

За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля народам!

Воля людині!

ШОСТА КОНФЕРЕНЦІЯ

ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

30

Видання
Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів

1964

Vb / 30

ШОСТА КОНФЕРЕНЦІЯ Закордонних Частин ОУН

**LIBRARY
of
Ukrainian Publishers
Ltd.**

*Видання
Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів*

1 9 6 4

Inv. 605

З М І С Т

Звідомлення про шосту Конференцію ЗЧ ОУН	3
Постанови шостої Конференції ЗЧ ОУН	17
Загальні ствердження і постанови	17
Положення в Україні і в СРСР	20
Зовнішньо-політичні ствердження і постанови	36
До ідеологічно-програмових питань	47
Внутрішньо-українська політика	49
Справи безпеки	54
До кадрових справ	63
Постанови в справі молоді	67
Постанови в справі Юнацтва ОУН	71
До питання культурно-наукової політики	72
До питання інформації та пропаганди	76
Фінансово-господарські постанови	77
Окремі постанови	79

ЗВІДОМЛЕННЯ ПРО ШОСТУ КОНФЕРЕНЦІЮ ЗЧ ОУН

I. Конференція і її учасники

Шоста Конференція ЗЧ ОУН відбулася в двох частинах: наприкінці місяця жовтня 1963 на американському терені і місяць пізніше на європейському. Участь у Конференції взяли провідні члени організаційних клітин, які за останній період виказалися активною та відповідальною роботою. Вперше введено засаду пропорційного заступництва Теренів за ключем 1 учасник на 20 членів Організації. На американських нарадах брало участь 5 членів Проводу ЗЧ ОУН з Європи, на європейських нарадах було трьох представників з США і Канади. Конференційні наради на обидвох частинах тривали разом 6 днів. Праці Конференції відбувалися на пленарних сесіях і в окремих Комісіях. Опрацьовані Комісіями проекти резолюцій були відчитувані на пленарних нарадах і стали тоді правосильно обов'язуючими ухвалами, коли одержали звичайну більшість голосів підсумованих з голосування на обидвох частинах Конференції.

II. Звітування керівних органів Організації

Конференція приділила багато часу й уваги звітам з діяльності керівних органів, їх референтур і тереновим звітам за період 8-річної діяльності Організації та дискусії над цими звітами. Звіти виказали, що восьмирічний період (1955-1963) ділиться на дві 4-річні фази переділені смертю Провідника Ст. Бандери. В обидвох фазах політика і стратегія Організації осталася незмінною. Головним напрямом діяльності була боротьба проти окупанта в формах законспірованих і наявних.

Законспірованими формами були такі ділянки:

1. **утримання зв'язків з Україною.** Вони по перерві зумовленій акцією двійки були відновлені в 1955 р. З закордону були висилані в Україну зв'язкові групи в 2-річних проміжках часу. Одна згинула в дорозі в 1955 р., група з 1957 р. була заарештована в Україні в 1958 р., група з 1959 р. пов'язалася в літі 1960 р. з одним осередком ОУН в Україні й пізніше була також заарештована. Внаслідок арештів і включення провокативних акцій ворога в зв'язкові лінії, припинено продовжувати зв'язкову роботу шляхами викритими ворогом. В 1960 р. ворог застосував нову методу наступу на ОУН, заставивши частину ув'язнених націоналістів до пропагандивних виступів проти ОУН (Василь Кук 19. 9. 1960, Мирон Матвієйко 24. 12. 1960 та інші) і цим виявив ширину обсягу деконспірації;

2. **праця Служби Безпеки** була спрямована передусім на викривання ворожої агентури закордоном, обстеження агентурної сітки і ударемнювання ворожих акцій. В результаті праці цієї референтури викрито форми і різномодні способи ворожих дій, агентурні бази, способи маскування агентурної роботи, дії окремих клітин і агентів та унеможливлено їхні акції. Звітний матеріал подав багато інформативного матеріалу для орієнтації на цьому коженденному, але маловідомому відтинку боротьби з ворогом;

3. **референтура підсоветських справ** мала передусім студійний характер систематичного вивчення відносин в Україні і СРСР па основі советських джерел. Деяку частину зібраного інформативного матеріалу публіковано в «Інформативних зошитах» для користування вищих організаційних клітин і вишкільних осередків та надано 3 окремі брошури (про XX З'їзд КПСС, Сільське господарство і Концтабори в СРСР). Виїзди працівників значно звузили цю роботу.

Збиранням інформації іншими шляхами про стан відносин на Україні доповнювано дані РПС.

До групи безпосередніх акцій проти ворога належали **окремі акції** з приводу спеціальних нагод, як акція з нагоди мадярської революції 1956 р., з приводу приїзду перших туристів з України за кордон, комуністичних фестивалів у Відні і в Гельсінках, участі советських спортсменів на Олімпіаді у Римі.

Наявними формами були такі ділянки:

1. пресова і видавнича діяльність ведена через легальну пресу: «Шлях Перемоги», «Визвольний Шлях», «Українець» (до 1960 р.), «Гомін України», «Вісник ООЧСУ», у якій багато місця приділяється коментуванню й критиці потягнень большевицької політики та викриванню спроб посередніх ідейних інфільтрацій в деяких українських пресових органах для дезорієнтації та захитування протиросійського наставлення.

2. масові акції в формі демонстрацій, протестних виступів громадян і пікетувань з приводу репресивної політики на Україні і з нагоди подорожей большевицьких політиків по західних країнах. Ці акції були проводжувані силами і організаційними заходами Теренових Проводів на доручення ПЗЧ ОУН, а деякі були також узгіднені з іншими українськими політичними середовищами.

Іншу групу діяльності Організації становить другий напрям її дії, спрямований на закордонний відтинок серед українців і чужинців.

Внутрішньо-українські справи є двоякого типу: широка ділянка організованого суспільно-громадського життя, та вужча ділянка внутрішньо-української політики і взаємовідношень між політичними середовищами. На відтинку внутрішньо-української політики спроби найти узгіднену базу спільної української самостійницької політики в відношенні до ворога та чужинців не дали триваліших успіхів, крім можливості спорадичних спільно узгіднених виступів усіх середовищ з протестами і засудженнями окремих потягнень московської екстермінаційної політики на Україні. Наші

пропозиції творення спільного політичного центру для всіх самостійницьких угруповань на чужині на базі виборів делегатів до нього не були прийняті партнерами.

Організаційно-кадрове розміщення нашої сітки охоплювало 12 закордонних країн. Переважна частина членських кадрів знаходяться в повній силі середнього віку. Провідні кадри є перевантажені різnorodними обов'язками. Вишкільна праця над підвищенням політичного рівня членства йшла з перебоями не в усіх країнах і не в усіх організаційних клітинах. Важливу роль в закріпленні наших впливів в громадських установах і ваги серед громадянства відіграють наші симпатичні і безпартійні громадяни ідсїно зорієнтовані на ОУН. Внаслідок послідовної активності організаційних клітин відповідальність за українське громадське, суспільне і політичне життя з ходом років щораз більше переходять у різних країнах на ОУН. Основною проблемою кадрів є брак припливу молодого членства, який зумовлений передусім переривом нормального приросту генерацій воєнних років і еміграційної селекції.

На відтинку молоді великим завданням є належне поставлення національно-патріотичного виховання і боротьба проти небезпек її денаціоналізації серед чужого оточення. Молодечі організації охоплюють у своїх рядах малу частину української молоді головно в місцях більшого скупчення українців і то переважно молодь нових поселенців. В «Пласті» національне виховання є в більшості країн незадовільне. В СУМ-і назагал переможено кризу з зростаючими потребами щораз більшої кількості виховників. На студентському відтинку пожвавилася праця ТУСМ-у, але широкий обсяг роботи в студентських громадах і клубах вимагає уважливості і цілеспрямовання.

Зовнішня політика Організації і робота АБН були спрямовані на чужинецький відтинок. Ця діяльність

була ведена українськими силами в співпраці з активними АБНівськими діячами і добилася позицій або зв'язків також на форумі міжконтинентальних антикомуністичних об'єднань. Головними формами цієї діяльності були:

- чужомовні періодичні видання (АБН Кореспонденс, Юкрейнієн Рев'ю — по англійськи та «Les Problemes de l'Est Europeen» — по французьки) та книжок головно в англійській і німецькій мовах. Видання розсилано до 64 країн;

- участь у міжнародніх антикомуністичних конференціях та в організаційній підготові їх;

- організування політичних і пресових виставок, імпрез, конференцій для інформації чужинців і українців;

- участь доповідачів у студійних днях організованих чужими установами;

- утримування персональних зв'язків і знайомств з окремими політиками, дипломатами, ученими;

- спрямування резолюцій і ухвал з масових протестаційних зборів до відповідних політичних чинників; спільне організування з партнерами з АБН принагідних масових протестних акцій проти окупанта.

У фінансово-господарському звіті була висвітлена господарка Організації за час вісім і пів років. Перевівши точну аналізу прибутків Організації за звітний час, звітодавець перейшов до представлення коштів утримання і оперативної праці Проводу ЗЧ ОУН, його референтур і платних співробітників на теренах та дав інформацію про організаційні видавництва Проводу ЗЧ ОУН з окремим книговеденням. На закінчення звіту підкреслено, що в останніх трьох роках вдалося вирівняти бюджет і віддати довги затягнені в попередніх роках.

Звіт Головного Контрольного, спертий на дуже дбайливо переведеній контролі, був з усіх Конференцій найповнішим до цього часу зведенням цифрового

матеріалу з теренів дії Проводу. Звіт закінчився внесенням на уділення абсолюторії уступаючому Проводу.

На закінчення звітної частини подали також звіт-домлення з своєї праці Головна Рада та Головний Суддя ЗЧ ОУН.

III. Постанови і резолюції Конференції

В своїх постановах 6. Конференція ЗЧ ОУН ствердила, що Організація перейшла за останній період часу особливо глибокі потрясення. Злочинне вбивство Провідника Ст. Бандери не зменшило, одначе, готовости ОУН продовжати незмінно визвольну боротьбу і здійснювати засади і напрямні української націоналістичної концепції. Дальша наша дія має бути ще сильніше спрямована на розбудову наших власних сил для досягнення цілей української визвольної революції. Вона має підтвердити незмінність наших ідеологічних та ідейно-програмових позицій.

Положення в Україні і Советському Союзі Конференція оцінила наступно:

Десятирічні зміни в ССРСР від часу смерти Сталіна не змінили основного факту, що російсько-большевицька імперія поневолює Україну. Всі хрущовські реорганізації мали на меті тотально підпорядкувати все життя керівництву партії і приневолити громадян допомагати зміцняти своє власне поневолення. Хрущовська «демократизація» це тільки сповидна маска; в дійсності під нею зміцнено централізм керівництва, збільшено значення парт.-організації у керівництві. На місце колективного керівництва від 5 років є поворот до культу особи Хрущова.

«Соціалістичне правосуддя» після хрущовських реформ є далі засобом поневолювання і терору. Під «соціалістичною демократією» є заховані збільшені соціальні протиріччя між упослідженими масами і кому-

ністичною верхівкою. Під маскою «захисту миру» зросли витрати на підготову війни, на зброєння і космонавтику. Збройні сили тепер повністю підпорядковано контролеві партії, але це тимбільше не усуває ферментів незадоволення.

УСРСР і її «уряд» є далі знаряддям московської колонізації України, засобом обдурювання українців і пропагандивним маскуванням імперіялістичних прямувань в московській національній політиці. Російський шовінізм діє тепер у прихованих формах. Позіріє «розширення прав союзних республік» це збільшення ініціативи місцевих партійців, щоб їхніми руками зміцнити колоніяльну залежність країни від Москви в перебудовах різних галузей життя. Під маскою «творення соціалістичного суспільства» відбуваються вивози, денаціоналізуюче перемішування народів і їх русифікація. Шкільництво є засобом денаціоналізації і вивичування російської культури. Примусові і «добровільні» переселення, економічний визиск, низький життєвий рівень і виснажливі норми праці — це методи біологічного винищування нації.

З хронічної кризи сільського господарства хрущовський уряд старався вийти різнородними рсорганізаціями, які одначе мали на меті найміцніше узалежнити колгоспне селянство від московського керівництва. Всі обіцянки поліпшення виявилися недійсними, всі заходи безуспішними і в СРСР загрожувє в 1963/64 годод через колгоспно-радгоспну систему, якою монополює керує партія. Експлуатація робітництва має м. ін. форми безплатної понаднормової праці для «будівництва комунізму», соцзмагань і ударництва. Вимагання «комуністичного ставлення до праці» веде до виснажування працею молоді.

Підкреслювання потреби ідеологічної боротьби з націоналізмом і некомуністичними тенденціями свідчить про слабкість впливів комуністичної ідеології. Ідеологічні суперечності виявляються м. ін. в запереченні

сталінської теорії про класову боротьбу в соціалістичному суспільстві й у підтвердженні Хрущовом потреби переборювання «пережитків капіталізму в свідомості людей» та в поділі суспільности на меншевартісну верхівку, т. зв. «асуспільні елементи», до яких зараховуються різні групи противників большевизму. Спротив режимові має різnorodні форми від підпільно революційної боротьби до критики, пасивного ігнорування большевицьких кампаній і партійних розпоряджень. Антирелігійна боротьба в останніх роках збільшилася, Москва в зростанні релігійности бачить не безпеку для впливів своєї ідеології.

В зовнішньо-політичних резолюціях Конференція ствердила, що визвольна боротьба українського народу йде по лінії сучасного історичного розвитку визволення народів з-під колоніального ярма великодержав. Цьому розвитку протиставиться большевицька Росія, як bastion імперіалістичного колоніалізму. Це підносить значення України на фронті світової ідеологічної боротьби між ідеями свободи і тиранії. Політика мирної коекзистенції, яка прямує до збереження теперішнього двоподілу світу та тривалого уярмлення поневолених Росією народів, криє в собі загрозу для безпеки вільного світу. Нехтуючи самостійницькими стремліннями поневолених народів у державах комуністичного блоку, Захід не використовує найслабшого місця комуністичної системи та невірно інтерпретує російсько-китайський конфлікт. Наша закордонна політика має дві групи завдань: закордонну акцію в користь України та закріплення концепції спільних революцій народів поневолених і спільного фронту загрожених комуністичною агресією. Найважливіші конкретні завдання на цьому відтинку Конференція визначила:

1. налаштування співпраці з прихильними або співзвучними елементами в вільному світі та активізація їх для нашої справи;

2. організування закордоном солідарних виступів представників поневолених народів у зв'язку з подіями в СРСР та сателітних країнах, скріплення і розбудова діяльності АБН;

3. творення станиць для тривалої політичної дії в важливіших центрах (ОН, Вашингтон, Азія) і радіостанцій для передач на Україну і в СРСР;

4. продовження заходів за скликанням світового антикомуністичного конгресу;

5. видавання в світових мовах інформативних періодиків і книжок про Україну і АБН;

6. продовжування заходів у справі засудження організаторів морду Провідника Бандери;

7. протидія співпраці українських центральних установ з концепційно протилежними центрами антикомуністичної пропаганди (типу АЦЕН).

Щодо **ідеологічно-програмових** справ Конференція підкреслила потребу більш детальної розробки ідеологічних питань, посилення боротьби з ворожими намаганнями нехтувати чи приментувати важливість ідеології взагалі і стійкості ідейно-політичних позицій та скріпити боротьбу проти підступного затирання ідейно-політичних протилежностей з теперішніми формами хрущовської системи.

На відтинку **внутрішньо-української** політики головними завданнями є активізація протибольшевицької політики з боку всієї української еміграції та організування українського громадянства в цілому світі до послідовного змагу за перемогу ідеї державного визволення. Брак достатньої і одностайної уваги на політично-розкладові намагання ворога є спричинене теперішнім укладом українських політичних середовищ. Політичні партії, згуртовані в УНРаді занадто враховують теперішній курс співіснування в міжнародній політиці, через що їхня політика не має виразної самостійницької цілеспрямованості. Середовище УГВР настільки узалежене від чужосторонніх чинників,

що стає на позиції суперечні основним засадам визвольного-революційного руху. В такому укладі політична відповідальність за втримання і розбудову бази українського визвольного руху на чужині спадає на ОУН. З цього випливає подвійний обов'язок для всього членства: далі виконувати революційно-визвольні акції в відношенні до ворога і разом з ним політично проявлятися в суспільно-громадських і виховних організаціях, щоб таким чином зберегти живу субстанцію українського народу на чужині та спрямувати цей резервуар сил в напрямі потрібному для визвольної боротьби.

6. Конференція не резигнує з дальших старань по лінії творення спільного політичного центру, не зважаючи на безуспішність дотеперішніх заходів і вважає потрібною тіснішу координацію і співпрацю суспільно-громадських централей.

Центральною справою Конференції було **питання кадрів ОУН** та молоді. Співвідповідальність закордонних кадрів у зв'язку з великими втратами і ворожими провокаціями в Україні, збільшилася до особливих розмірів. Існує konieczність збільшити організаційно-оперативну спроможність кадрів до всебічних потреб української визвольної справи як в Краю, так і закордоном. Для здійснення цих завдань окреслено практичні заходи по лінії вишколу, окремих курсів, обліку і перевірки їх, контролі праці, поповнення новим членством, підвищення жертвовності і самодисципліни.

Щоб оживити досі занедбані відтинки організаційно-кадрової роботи постановлено урухомити Військовий Осередок; дбати про спрямовування української молоді до військових шкіл, як також зміцнити участь українського жіноцтва в організаційній, суспільно-громадській та виховній діяльності.

Окрему увагу 6. Конференція ЗЧ ОУН присвятила **проблемам молоді** та негативним впливам чужого оточення на її розвиток. Ствердивши, що дотогочасні

форми протидії з боку Церков, рідного шкільництва і молодечих організацій тільки частково охороняють молодь від негативних впливів чужого оточення, Конференція вважає необхідним:

1. дбати про те, щоб існуючі молодечі організації давали солідне загально-національне виховання та організували в свої ряди молодь старої еміграції;

2. крім духового виховання дбати про фізичну заправу молоді;

3. не підтримувати таких молодечих організацій, що не дбають про патріотичне і соборницьке виховання молоді;

4. протиставитися спробам творення нових організацій молоді (зокрема за віроісповідним поділом);

5. сприяти розвитку СУМ-у;

6. дбати про вирощування провідних кадрів з-поміж самої молоді;

7. дбати про поширення молодечих видань на найширші круги молоді;

8. урухомити Виховну Раду і допомагати їй в праці.

Організація повинна приділити пильнішу увагу студентству, впливати на вибір професій, активізувати студентство до участі в ідеологічній боротьбі та в зовнішньо-політичній співпраці з співзвучними молодечими організаціями, сприяти закріпленню ідеологічної студентської організації ТУСМ.

В справі організаційного оформлення і праці Юнацтва ОУН Конференція ухвалила окремі засади і напирямні.

Для **упорядкування справ всієї ОУН** 6. Конференція принесла рішення скликати за кордоном в найближчому році IV. Великий Збір ОУН та винести на ньому остаточно обов'язуючі рішення про правовий стан в ОУН і ідеологічно-політичні проблеми. В справі правового стану 6. Конференція вирішила визнати правомочними ті постанови Керівництва ОУН на Українських Землях, які були винесені до часу смерті Про-

відника Р. Шухевича-Тура і ліквідації ним очолюваного Проводу ОУН і відкинула як незаконні і необов'язуючі для ОУН зміни щодо обсади керівництва ОУН і коментувань ідейно-політичних позицій ОУН, які існували в 1950-54 рр. після ліквідаційних і провокативних акцій КГБ в Україні. Необов'язуючими для ОУН є також спроби перебудов закордоном в тих речах (резигнація Провідника Бандери, спроби договороувань в справі «трійки», тощо).

Конференційні постанови **в справі безпеки** стверджують посилення наступу КГБ в різних замаскованих і провокативних формах на українську еміграцію і зокрема на ОУН та Організації Визвольного Фронта закордоном та стосування нових метод боротьби проти нашого підпілля в Україні, вирізняють окремі групи советських агентів і способи їхньої дії, що ведуться прямим або посереднім шляхом. Конференція ухвалила, що боротьба з агентурами большевицькою і сателітних держав, є першочерговим завданням Організації як цілості. Для цього є потрібне поповнення апарату новими людьми на всіх організаційних щаблях: організування фахово-вишкільних курсів, утворення окремого офензивного відділу, поширення обсерваційної сфери на українські і чужі еміграційні середовища, технічне і формальне удосконалення роботи, зміцнення заходів обережності та ряд інших напрямків практичної дії.

Ствердивши сильне винищування Москвою української національної культури в Україні, 6-та Конференція рекомендує в питанні **культурної політики** змагати до всесторонньої розбудови всіх форм і виявів українського наукового і культурного життя на всіх континентах і в усіх країнах вільного світу. В своїх творах діячі української культури і мистецтва, повинні, крім самого плекання справжньої української національної культури, вказувати також на героїчні змагання українського народу до самостійного життя. На

укові установи і видавництва повинні видавати по-
важні наукові праці чужими мовами про Україну і
визвольну боротьбу і спростовувати неправдиві дані
про Україну, що появляються часто в чужинецьких
виданнях. Шоста Конференція поручає збільшувати
українські державницькі кадри шляхом гуманістич-
них, політичних і військових студій та розглядати мож-
ливість створення стипендійного фонду ЗЧ ОУН.

Зважаючи на велике значення **інформації і пропа-
ганди**, як одного з важливих чинників у боротьбі
за перемогу ідей українського націоналізму, 6-та Кон-
ференція рекомендувала Проводові ЗЧ ОУН мобілізу-
вати всі засоби, які ведуть до поширювання цих ідей
та ідей визвольно-революційної боротьби українського
народу, розглядаючи їх під кутом теперішніх потреб і
потреб у майбутньому. Належне й інтенсивне викори-
стання цих засобів збільшить ширення ідей укра-
їнського націоналізму, дасть відповідне насвітлен-
ня дій і завдань ОУН, а тим самим поглибить і поши-
рить націоналістичні ідеї серед кадрів ОУН і серед
всього українського народу. Першочерговим завдан-
ням ділянки інформації і пропаганди повинні бути:
публікації серйозної політичної літератури, як дже-
рела об'єктивної і всебічної інформації про українсь-
кий визвольно-революційний рух, головнo про унап-
риямлювану Організацією Українських Націоналістів
тироїну боротьбу українського народу за відновлен-
ня Української самостійної і незалежної держави; пуб-
лікації праць науково-політичного та інформативного
змісту, що виявляли б природу українського націона-
лізму й сприяли б його поширюванню; координація
націоналістичної преси й видань та забезпечення пер-
шого місця для тих публікацій, які призначені для
випуску в Україну.

В інформативній діяльності належить використати
всі доступні модерні засоби, як радіо, телевізія, філь-
ми, грамофонові платівки тощо. Для ущільнення зв'яз-

ків поміж Проводом ЗЧ ОУН і кадрами в різних країнах, 6. Конференція зобов'язала Провід видавати періодичний бюлетень Проводу.

В фінансово-господарських справах Конференція постановила, що поширення завдань на нові ділянки і збільшення оперативности вимагає збільшення фінансових засобів. Для цього треба допильновувати регулярне плачення членських вкладок і місячне оподаткування членами, кандидатами та симпатиками, а також оподаткування прихильних нам громадян, торговців, підприємств, клубів. Конференція устійнила висоту вкладок на окремі країни та відсотки оподаткування і висоту щорічних збірок на Визвольний Фонд, як теж прелімінар видаткувань на окремі ділянки роботи Проводу і Теренових Проводів. Вирішено призначити 1% з усіх приходів на Фонд Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери і 1% на допомогу вдовам і сиротам по членах Організації, що впали в боротьбі. При Теренових Проводах мають бути покликані Господарсько-Фінансові Комісії для розбудови місцевих господарських підприємств.

Відносно **Устроевого Правильника ЗЧ ОУН з 1953 р.** Конференція внесла незначні зміни і поправки. Важнішими з них є поширення складу Центральних Органів Організації (Устроевий Правильник ЗЧ ОУН буде надрукований окремо для внутрішнього вжитку).

На закінчення резолюційної частини нарад Конференція ухвалила вислати **привітання:** Українському народові, що стоїть у затяжній боротьбі проти наступу окупанта; ОУН на Українських землях, її Проводові та всім членам українського визвольного руху на Україні; українським підпільним Церквам та Ісрархам українських Церков на чужині; Антибольшевицькому Бльокові Народів в 20-річчя його заснування; пані Ярославі Бандері з родиною; д-ру Дмитрові Донцову в його 80-річчя.

IV. Вибір Керівних і Центральних Органів Організації

На внесок Верифікаційно-номінаційної комісії запропоновані особи до керівних і центральних органів ЗЧ ОУН були на обох частинах Конференції обрані одноголосно. До Проводу ЗЧ ОУН обрано 3 особи. Головою Проводу обрано Степана Ленкавського, його заступниками дд. Орача і Нсмирича. Крім трьох членів Проводу Конференція обрала Головну Раду, Головний Суд і Головну Контролю в повному складі.

Трьох членів Проводу обраних Конференцією до Проводу ЗЧ ОУН покликали після закінчення нарад Конференції новий Провід ЗЧ ОУН.

ПОСТАНОВИ ШОСТОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Загальні ствердження і постанови

Шоста Конференція ЗЧ ОУН відбулася в 25-річчя смерті основоположника ОУН полк. Євгена Коновальця, в особливо трудній зовнішній і внутрішній ситуації, що заіснувала в ОУН після вбивства Провідника ОУН, сл. пам. Степана Бандери.

Вбизаючи Провідника ОУН, Москва сподівалася, що їй пощастить завдати нищівного удару Організації, зламати її готовість продовжувати боротьбу за відновлення незалежності і самостійності України, а разом з тим зламати спротив цілого українського народу на Рідних Землях.

6. Конференція засуджує перед усім культурним світом уряд СРСР під керівництвом Хрущова за те, що він наказав, організувати і виконав морд на Голові Проводу Степанові Бандері при співучасті члена уряду СРСР, шефа КГБ А. Шелєпіна й голови Президії Верховного Совету СРСР — Клементія Ворошилова.

Конференція закликає уряди вільних держав світу та відносні міжнародні інституції підтвердити міжнародним трибуналом і міжнародними організаціями захисту миру, безпеки, прав народів і людини, безпосередню і пряму вину уряду СРСР і Центрального Комітету КПСС під керівництвом М. Хрущова, стверджену Верховним Судом Німецької Федеральної Республіки, в організуванні злочину морду на Провідникові української визвольної боротьби.

Конференція перестерігає уряди і народи вільного світу перед дальшою співпрацею з урядом народо- і чоловіковбивців та винищувачів релігії і культури народів та вважає, що уряд СРСР повинен бути виключений з усіх міжнародних інституцій, в яких беруть участь держави, що респектують права людини і народів.

Конференція засуджує злочинні методи московського поліційного апарату і морального терору над ув'язненими членами ОУН, українського підпілля та учасниками визвольно-революційної боротьби, які ставлять деяких ув'язнених борців за свободу в примусове становище оклеветувати себе перед показовими судами, принижувати гідність людини та ставати вимушеним знаряддям большевицької пропаганди.

Аналіза пройденого етапу діяльності Організації і праці Проводу ЗЧ ОУН засвідчила, що пляни і розрахунки відвічного ворога України виявилися повністю безуспішними, і хоч Організація зазнала великого удару через підступний морд Провідника, то ОУН в цілому не зменшила своєї готовости продоежувати і посилювати визвольну боротьбу до того часу, аж поки буде досягнуто її кінцеву мету — здобуття і відновлення Української Самостійної і Соборної України.

Конференція ЗЧ ОУН стверджує, що як в минулому, так і на майбутнє перед ОУН стоїть завдання здійснювати революційно-визвольну концепцію, засади і напрямні українського націоналістичного руху і що вся

наша дія має бути скерована на розбудову сил українського народу для досягнення цілей української національної революції в щільній співпраці з революційними силами поневолених народів.

Конференція стверджує, що передумовою успіху визвольної боротьби українського народу і запорукою перемоги в остаточній розправі з Москвою є відповідна і суцільна розбудова власних сил нації.

Конференція шле палкий привіт українському народові, що стоїть у затяжній боротьбі проти посиленого наступу окупанта. Зокрема Конференція гаряче вітає ОУН на українських зсмалях, її Провід, всіх членів українського визвольного руху, які організують і унапрямують визвольну боротьбу України. Конференція запевняє всіх тих друзів, які стоять на фронті безпосередньої боротьби з ворогом, що Закордонні Частини ОУН і далі докладатимуть усіх зусиль для того, щоб подати успішну допомогу тій боротьбі на всіх відтинках, зокрема по лінії зовнішньо-політичних акцій у країнах вільного світу.

Конференція пересилає вислови синівської відданості українським підпільним Церквам та Ієрархам українських Церков на чужині, які разом з народом ставлять спротив наступові безбожницької Москви.

Конференція пересилає привітання і побажання успіхів для ЦК АБН з нагоди 20-ліття з дня виникнення Антибільшовицького Бльоку Народів, що існував з ініціативи УПА в час її змагу на два фронти: проти советської російської імперії та нацистської Німеччини, як координуючий чинник національно-визвольних організацій Східної Європи й Азії.

Належно оцінюючи величину втрати Мужа і Батька, 6. Конференція пересилас ВШ. Ярославі Бандері вислови глибокої пошани, співчуття і запевнення незмінної підтримки.

Конференція ЗЧ ОУН пересилас привітання і най-

щиріші побажання ідеологові українського націоналізму, д-рові Дмитрові Донцову з нагоди його 80-річчя. Д-р Дмитро Донцов зайняв особливе місце у процесі формування української державницької думки, і коли українська нація в своєму політичному зростанні досягла теперішнього високого рівня, то це великою мірою заслуга ювілята, за що йому належить з нашого боку глибока вдячність. 6. Конференція бажає Ювілятові ще багато років творчої праці.

6. Конференція вважає, що в загальному пляні мобілізації власних сил і підготовки національно-визвольної революції є докопче потрібним провести уточнення головних ідеологічно-програмових засад визвольного руху, як рівнож періодично конфронтувати розвиткові тенденції у світі і актуальні політичні обставини з ближчими цілями і плянами нашої визвольної політики, щоб можна було у практичній діяльності якнайефектовніше накреслити і реалізувати політичні акції, враховуючи потреби й інтереси визвольної боротьби на її кожночасному етапі.

ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ І В ССРСР

I. Оцінка змін Хрущовської політики

1. Хоч від смерті Сталіна минуло 10 років і за цей час як в Україні, так і в ССРСР у внутрішньому житті відбулися різні зміни, але підставовий зміст існування Советського Союзу, як сучасної форми російської єдинопеділімої імперії залишився непорушним.

Сучасна Росія незмінно поневолює, визискує Україну в усіх ділянках життя, постійно підкреслюючи назовні, що Україна ніби є «суверенною» совтською республікою, яка «добровільно» входить у склад ССРСР, але вона є невід'ємною частиною російської імперії.

КПСС як одинока керівна сила російського імперіалізму і безоглядний його реалізатор спрямовує всю свою діяльність на зміцнення сучасної російської імперії і підготовляє її для підбоїв інших народів світу під московсько-большевицьке панування.

Різними післясталінськими перебудовами, реорганізаціями політичного, соціального, економічного, суспільно-громадського, мілітарного життя та ідеологічним контролем над поневоленими народами компартія прямує до того, аби просякнути своїм впливом, охопити всі ділянки їхнього життя і тотально наглядати та панувати над ними.

2. За часів Хрущова президія ЦК КПСС зберігає далі твердий сталінський централізм керівництва партійними організаціями, але збільшено ролі партійних організацій в підсоветському суспільстві і відповідальність членів партії перед партійними масами й надрядними партійними установами. Рядовим комуністам дозволено брати участь, обговорювати і дораджувати ЦК КПСС у виробленні політики партії, покладено значну відповідальність за проведення її в життя, дозволено на критику й самокритику, але не найвищих партійних і державних органів (ЦК партії, Ради міністрів і Верховної Ради СРСР). Також заборонено критикувати партійні та московські урядові установи в неросійських «союзних республіках» (ЦК партії «союзних республік», верховні совети і т. д.).

3. Москва, як російський імперіальний центр поневолення неросійських народів, хоче мати найдокладнішу контролю настроїв, ідей і прагнень поневолених і колонізованих нею т. зв. «советських республік», націоналістичного наставлення їх, щоб своєчасно вживати відповідні протизаходи для збереження єдиності СРСР. Під облудливим плащиком притягнення і залучення до безпосереднього керівництва державним життям у всіх його ділянках, ЦК КПСС че-

рез партійні організації та свої філії в «союзних республіках» заохочує мільйони населення до прояву активності в «соціалістичному суспільстві» і тим самим заставляє їх виконувати ролі допомагачів для КПСС.

4. Так зв. партійне колективне керівництво проіснувало провізорично до березня 1958 року, коли Хрущову повелося вперед ліквідувати «антипартійну групу», перебрати до своїх рук партійну і державну владу, а згодом підпорядкувати собі органи верховної влади в СРСР, органи терору (реорганізація МГБ в КГБ), додатково створити нові органи терору (партійно-державна контролі), утвердити керівництво президії хрущовського ЦК КПСС над армією, узалежнити зовнішню і внутрішню політику московсько-більшевицької держави від президії ЦК, фактично від першого секретаря ЦК КПСС.

Після 22-го з'їзду партії (1961 р.), на якому ще раз критиковано культ особи Сталіна, т. зв. лєнінське керівництво фактично замінено знову культом особи, культом Хрущова. Хрущовська верхівка пропагандою, терором, ідеологічним тиском спрямовує народи поневолені в СРСР під керівництвом партії та російської нації до побудови в російській імперії «комуністичного суспільства», в якому буде кінцево знищена свобода та індивідуальність окремої людини, зденаціоналізування уямлених народів СРСР, злиття їх в одну російсько-советську націю.

5. Так зване «соціалістичне правосуддя»: советські суди, прокуратура, поліційні установи після переведених реформ далі стоять на сторожі російсько-більшевицької імперії й є одним із засобів поневолення України та інших неросійських народів в СРСР. Кожний суддя, народний засідатель, слідчий, прокурор, судовий виконавець обов'язково є членом партії. Дійсного правосуддя в СРСР не існує. Суд є залежний від директив партії. Партія рекомендує своїх людей на по-

сади суддів та народніх засідателів і їх офіційно вибирають загальні збори громадян; партія і відкликає їх, рекомендує загальним зборам громадян усувати їх з посад. Суди і прокурори звітують перед партійними організаціями, виконують їхню волю і виносять вироки за директивами партійних наглядців. Вони час до часу звітують також перед громадянами, але тільки з дозволу партійної організації.

Підсоветський громадянин лише формально має право користуватися соціалістичною законністю, яка спрямована на пригнічення особистої свободи людини й обмежує її права, навіть ті, що їх передбачує конституція, і кваліфікує свободні вчинки, як порушення соціалістичного правопорядку. Для маскування терору дозволено за часів хрущовщини прилюдність розгляду деяких судових справ, участь у судах громадських обвинувачів та оборонців, додержування судами і слідчими органами процесувальних норм, що в засаді не змінює терористичного змісту большевицького правосуддя.

6. Прикриваючись «соціалістичною демократією» та оголосивши, що в СРСР зліквідовано експлуаторські класи, большевицько-імперіялістична влада намагається замаскувати найбільшу соціальну нерівність і протиріччя, що існують і за часів урядування Хрущова далі в СРСР, а зокрема в Україні між упослідженими, тероризованими злидінними пересічними масами населення та панівною верхівкою, до якої належать партійна еліта, верхівка російської урядово-державної влади, КГБ, КПДК (комітет партійно-державної контролі), генералітет, найвища верхівка московських профспілок, комсомолу, зверхники і керівники багаточисельних різноманітних советських суспільно-громадських товариств та організацій.

7. Поруч обманливої пропаганди миролюбства і коекзистенції та непримиримости до ідеології вільного

Заходу московський імперіялізм вперто залякує поневолені ним народи тотальним знищенням «імперіялістичними паліями війни» і — безоглядно визискуючи український та інші неросійські народи — створює максимальні фінансові засоби і матеріальні середники для перегонів в озброєнні. СРСР необмежено продукує ядерно-ракетну зброю, розбудовує в імперіялістично-загарбницьких цілях воєнну потугу СРСР, тримає найбільші в світі внутрішні поліційні війська для побоювання національно-визвольної боротьби поневолених народів, поголовно воєнізує населення, приготує його до раптового нападу Москви на вільний Захід, прикриваючи всі ці агресивні приготування пропагандивною брехнею про обов'язок «захисту соціалістичної вітчизни перед нападом».

За часів Хрущова ЦК КПСС цілковито підпорядкував собі советські збройні сили, усунувши від такого підпорядкування КГБ, посилив роль і вплив партійних організацій в армії і флоті, створив провізорію єдиного начальія в армії, над яким фактично верховодить політвідділ та партсекретар.

8. Не зважаючи на всі ці заходи, серед багатонаціонального складу советських збройних сил нуртують ферменти невдоволення партійно-політруківським тоталітаризмом, яке проявляється в вигляді навмисного порушування військової дисципліни, як явища т. зв. «стиляжництва» серед офіцерів, зловживання службовим станом (до генералів включно), розкрадання військового майна, колективні п'ятики і моральний розклад офіцерства, розлад у родинах військовослужбовців, нехоть до військової служби, ігнорування студій марксизму-ленінізму, намагання до особистої свободи людини, критикування зверхників, непослух, невиконання військових розпорядків призи́рство до військової служби і зокрема напруження і конфлікти на національному тлі.

II. Роля УССР

9. Так званий уряд УССР за часів Хрущова є далі знаряддям колонізування України Москвою; УССР є далі засобом для обдурювання українського народу, нібито він може мати і має власну суверенну державу тільки в складі ССРСР, і тільки за часів збудованого соціалізму, який ніби то уможливив всебічний розквіт і розвиток української нації, зміцнив її суверенітет при «братерській» допомозі російського народу.

На міжнародньому форумі імперіялістичної політики Кремля УССР використовується як інструмент дипломатичних і пропагандивних загравань для зовнішньої політики Москви, аби зміцнити позиції російського імперіялізму в ООН, серед західних держав, а також серед азійсько-африканських народів. Замасковуючися позірними ознаками української державности, хрущовська Москва прямує до того, щоб підпорядкувати російському імперіялізмові національно-визвольні рухи народів Азії, Африки та Латинської Америки. Разом з тим маріонетковий советський уряд на Україні, здійснюючи на форумі ООН большевицьку зовнішню політику, створює облудливе враження, ніби УССР провадить самостійну дипломатію за кордоном, що в свою чергу ще більше зв'язує Україну з Московщиною, інтенсивніше сприяє її експлуатації, обезцінює поняття української державности.

10. Безоглядний російський шовінізм, що був цілком відвертим за часів Сталіна, набрав тепер підступніших і набагато небезпечніших розкладницьких форм:

а) Москва зрезигнувала з дріб'язкової опіки над т. зв. «союзними республіками» неросійських народів, дозволила їм в обсязі визначених нею загальносоюзних плянів проявляти ініціативу і самим розв'язувати конкретні питання їх реалізації, але в такому напрямі, аби вона зміцнювала колоніальний стан України та інших неросійських «союзних республік» в складі

СССР. Цю облудливу свободу ініціативи для скріплення колоніальної залежності названо «значним розширенням прав союзних республік». В плані цього «розширення» ліквідовано низку міністерств, МТС та РТС, створено загальносоюзні та республіканські державні комітети совета міністрів, промислові та сільськогосподарські обкоми партії і комітети комсомолу, територіально-виробничі колгоспно-радгоспні управління, скасовано райкоми партії, в Україні укрупнено адміністративні райони та колгоспи. Замість кол. райкомів партії кожне територіально-виробниче управління має партком та комітет комсомолу, також створено установи промислові і сільсько-господарські, політичні, ідеологічні і культурні, які всебічно визискують Україну на користь російсько-большевицького імперіялізму.

Крім ЦК всесоюзної і республіканської компартій, головну роль наглядців в Україні та в інших неросійських «союзних республіках» тепер відіграють КГБ, Партійно-державна контроля, суд, прокуратура та міністерство охорони громадського порядку (кол. МВД).

б) В плані творення майбутнього «комуністичного суспільства», Москва, крім прямого і відвертого терору проти українських націоналістів-революціонерів, далі запроторює за межі України українське населення на новобудови промислових центрів, на казахстанську цілину, в лісові нетрі Сибіру та на далеку московську північ. Масове запроторення ще тепер під виглядом «взаємного єднання народів СССР», «спільної і дружньої» праці багатонаціональних підсоветських народів на т. зв. «єдиній соціалістичній основі». Ця дова хрущовська форма денационалізації спрямована на послідовну, хитрішу, ніж за часів Сталіна, русифікацію неросійських народів, на упослідження й нищення будь-яких проявів націоналізму і національного життя поневолених націй, на систематичну політичну, культурну і економічну їх деградацію.

Сучасні хрущовські форми національної деградації

неросійських народів мають одну підставову мету — перемішати інші нації в СРСР з російською, створити соціальну большевицьку однородність суспільства, викорінити найменші прояви націоналізму, утвердити як панівну російську мову, привласнити російській культурі досягнення національних культур та науки неросійських народів, стерти державні кордони між Московщиною і т. зв. «союзними республіками», накинати українському та іншим неросійським народам, ідеологію комунізму, цілковито ліквідувати також національну форму культури неросійських народів і надати їхній культурі не тільки московсько-большевицький «інтернаціоналістичний» зміст, але й соціалістичну форму.

в) Оголосивши, що в СРСР створилися «соціалістичні нації» інакші від «буржуазних», обдурюючи український та інші неросійські народи фальшивими деклараціями про всебічне забезпечення партією вільного розвитку національної рідної мови, Москва під керівництвом Хрущова запровадила в шкільництві України упривілювання російської мови і засмічення української москалізмами.

Хрущовське наближення школи до життя виявилось засобом стирання національного обличчя українського молодого покоління, воно розкладає його ідейно, сприяє психологічному розкладові, прищеплює антилюдяний кодекс комунізму, який безмежно визискує фізично та морально деградує українське молоде покоління і веде до підірвання як біологічної, так і духовної субстанції української нації.

11. Біологічне винищування української нації російсько-большевицький імперіялізм проводить систематично далі за часів Хрущова. Воно відбувається тепер у різних, більш підступних формах. Найкращий творчий національно-свідомий елемент ув'язнюється і засилається в концтабори. Під фірмою добровільних акцій, відбуваються тепер на Україні примусові запрото-

рення мас українців за межі України, а на місце депортованих прибуває на Україну чужонаціональний, переважно московський елемент. До засобів систематичного підривання біологічної сили українського народу, належать різні форми економічного визиску мас, як: непосильні норми праці, створення нужденного життєвого рівня, хронічне голодування українського народу, зокрема черговий голод (1963-1964 рр.) в Україні, різні соцзмагання, комуністичне ударництво, перевиконання плянів, бригади, цехи, а навіть і підприємства комуністичної праці, жахливі мешканеві умовини, обов'язкове затrudнення жінок і молоді на тяжкій фізичній праці в копальнях, на заводах і фабриках, відривання дітей від батьків (інтернати).

III. Сільське господарство

12. а) Цілковитий розвал соціалістичної сільської господарки ССРСР був стверджений ще на вересневому пленумі ЦК КПСС в 1953 р. Хоч в Україні і в ССРСР бракувало в той час сільсько-господарських продуктів та сировини для промисловості, Москва продовжувала експортувати збіжжя за кордон, переважно до азійсько-африканських країн, аби забезпечити там власні впливи і поглиблювати диверсійні дії.

б) Протягом більше ніж 10 років після того Москва карколомними Хрущовськими перебудовами бюрократичного партійно-адміністративного керівництва сільським господарством намагалася витягнути його з прірви.

За ці роки зроблено безуспішні і часто суперечні спроби підвищити сільське господарство. Замітнішими були: заходи побудови агроміст; кількаразове укрупнення і розкрупнення колгоспів; впровадження квадратно-гніздового садження і торфоперегнійних горщечків; ліквідація травопільної системи; хрущовська кукурудзяна лихоманка для збільшення виробництва

зерна і кормів для худоби і поворот до шпеничних засівів; цілинна авантюра і її провал; розширення посівних площ через засвоєвання непридатних для рільництва угідь; передача колгоспам і радгоспам сільськогосподарських машин і ще більше вплутання їх в борги перед державою; величезне збільшення кількості партійних наглядців над колгоспним селянством; фальшиві обіцянки про потребу створити для колгоспників матеріальну зацікавленість, щоб збільшувати продуктивність праці; затруднення в колгоспах і радгоспах значної кількості механізаторів сільського господарства; запровадження норм виробітку; перехід в т. зв. передових колгоспах на гарантовану грошову оплату праці.

Всі ці хрущовські заходи протягом десяти років не поліпшили стану московсько-большевицької господарки. Вони були спрямовані на узалежнення життя колгоспного селянства від ласки і неласки Москви та від КПСС, які щохвилини можуть позбавити селянство хліба, як це сталося знову наприкінці 1963 р. в Україні.

в) Ще 1957 року Москва на чолі з Хрущовим обіцяла підсоветським народам швидке і бурхливе піднесення сільського господарства та збільшення його продуктивності. Чергові партійні з'їзди (20-й і 22-й) обіцяли протягом двох наступних років повністю забезпечити населення продуктами харчування і дігнати та перегнати Америку в виробництві продуктів споживання на душу населення. Чотири роки пізніше московсько-большевицькі зверхники через своє господарювання і капіталовкладення на ядерно-ракетні зброєння та перегони космічними супутниками дійшли до таких протилежних наслідків: обмежили до найжорстокішого мінімуму існуючу в СРСР норму споживання харчів на душу населення, значно підвищили ціни продажу населенню м'ясо-молочної продукції, збільшили грабування мізерної заробітної платні робітників та

міського населення. Завдяки таким обтяженням працюючих вони: створили мілітарні резерви харчів для потреб агресії на західній світ, значно поліпшили життєвий рівень партійних вельмож, працівників поліційно-терористичного апарату, офіцерської еліти советської армії, поліпшили і зміцнили матеріальний стан т. зв. «провідної» російської нації в московсько-большевицькій імперії.

г) Даліше скидання вини на Сталіна за сучасний катастрофічний стан сільського господарства і цього-річний голод на Україні, звинувачування в цьому несприятливих кліматичних умовин, а також заповідження на грудневому в 1963 р. пленумі ЦК КПСС переходу від екстенсивного до інтенсивного способу колгоспно-радгоспного сільського господарювання, обіцянки запровадити найширшу хімізацію, агрозаходи, іригацію, меліорацію, гібридизацію, гіпотоніку, зрошування ланів, раціональне розміщення зернових культур згідно кліматичних зон, як також і впровадження нових чергових хрущовських адміністративних реорганізацій — це ті чергові облудливі пропагандивні проекти імперіялістичної Москви, якими вона хоче виправдати тяжкий стан сільського господарства, закупівлю зерна за кордоном і замаскувати, що головною причиною провалів є сама колгоспно-радгоспна система — це колишнє царське кріпацтво, віковична московська «обіщина» перетворена на політичну і економічну монополію партії.

г) Хрущовські реформи колгоспів і радгоспів ще більше зміцнюють тиск колективізації на селянство, позбавляють до решти продукцію приватних присадибних господарств, грабують у ще вищій мірі плоди праці селянства і узалежнюють від большевицької держави трударя-селянина та його родину. Цим економічним придушенням і узалежненням українського селянства Хрущовщина намагається вбити національного духа в українському населенню, викорінити його націо-

нальні традиції, перетворити українців на слухняну юрбу, позбавлену власної самостійної думки і людської свободи.

IV. Положення робітництва

13. Українське робітництво також поставлене імперіалістичною Москвою в умови злиднів, експлуатації і безправ'я. З метою більшого визиску робітництва партія спонукує українських робітників підвищувати норми праці, перевиконувати «штурмовщиною» виробничі плани, «добровільно» зменшувати заробітну платню, виконувати безплатні понаднормові праці на користь «будівництва комунізму».

Московська влада обдурює робітництво підвищуванням індивідуальної заробітної платні окремим вибранцям з робітничої класи (ударникам і бригадам комуністичної праці, раціоналізаторам, передовикам, комуністичним маякам, новаторам-застрільникам), підступно завогнюючи ворожнечу між «відданими будівниками комунізму» і нескомунізованими елементами, яким Москва паліпила назву «асуспільних елементів». Цим способом Москва виявляє серед т. зв. «пролетарського елементу» ворожі до неї прошарки українського робітництва, щоб їх поступово ліквідувати.

Соцзмагання в формі відновленого Хрущовом «ударництва», накинення робітникам на праці, і в приватному житті т. зв. морального кодексу комунізму, «українська година» (виконання норм за 6, а не за 7 годин, яка постала за наказом Москви, ніби на бажання українського робітництва), а також залучення «передових» робітників-партійців до активної праці в московських профспілках ще більше прикручує шрубку визиску українських робітників і робітників неросійських націй.

Обіцяне на 22-му з'їзді партії скасування державних податків з робітництва, як також підвищення заробітків низькооплачуваних груп робітництва є тепер здер-

жане на невизначений час. Цей черговий хрущовсько-большевицький обман був придуманий, щоб заспокоїти гостре невдоволення українських робітничих мас імперіялістичним визиском і заохотити їх до більшої видаїности праці. Недотримання обіцянок підвищення платень стверджує великі фінансові труднощі імперіялістично-большевицької системи, які постали через перегопи в будові космічних ракет і військових зброєннях і довели до голоду, який охопив цілу Україну, яка є головним продуцентом продуктів споживання російсько-большевицької імперії.

14. Особливого значення Москва надає вихованню підростаючого покоління та перевихованню дорослих, щоб «сформувати» з них «нову комуністичну людину». Для цього вона вимагає від людей «комуністичного ставлення до праці», оголошує працю на зміцнення і збагачення імперіального СССР за священний обов'язок кожної людини, примушує молоде покоління до самовиснажування на хрущовських «будовах комунізму», прищеплює йому лєнінський колективізм проти-ворічний природному людському індивідуалізові.

V. Ідеологічний фронт

15. Хоч на Україні та в СССР давно ліквідовано т. зв. експлуаторські кляси, а більшість сучасного населення народилася і виховувалася в советській системі, то в 46 році існування советського ідеологічного виховного тиску на населення, Москва змушена вести далі запеклу ідеологічну боротьбу проти вперто нуртуючих патріотичних і націоналістичних тенденцій і т. зв. «буржуазних ідей», проти «капіталістичних пережитків, елементів минулої буржуазної свідомости, міщухівських перессудів», що свідчить про безуспішність тотального тиску державної ідєології на населення.

16. Оголосивши помилковою сталінську теорію про загострювання клясової боротьби в СССР при набли-

женню до комуністичного суспільства, хрущовщина фактично підтвердила її твердження, що й після перемоги соціалістичного ладу в свідомості людей залишаються «пережитки капіталізму», які гальмують рух суспільства вперед. Ця хрущовська формула, оголошена Москвою, як новий вклад у марксистсько-ленінську теорію класової боротьби, поставила частину суспільства в положення т. зв. «асуспільного елементу», який треба переборювати тепер і в майбутніх «розвиткових» фазах.

17. До числа «асуспільних елементів» Москва зараховує серед українського населення всіх, які: а) чинять будь-який спротив московському поневоленню та примусовій праці на підприємствах, в колгоспах та радгоспах України та за її межами (на засланні), б) чинять спротив і перешкоди безкінцевим партійним та комсомольським орг. заходам і міроприємствам, в) самовільно беруть на підприємствах і в колгоспах плоди власної праці, що Москва кваліфікує як розкрадання «соціалістичної власності», г) будують за власні заощадження або інші середники для своєї родини житлові мешкання, щоб покращати побут своїх родин, ґ) самовільно залишають примусову працю в промисловості та в сільському господарстві, шукаючи для себе вигіднішої і поплатнішої, д) продають на базарі продукцію з присадибних ділянок або домашньої худоби, е) різними шляхами уникають накидуваної Москвою участі в житті соціалістичного суспільства, є) відмовляються від соціалістичного змагання або від участі в комуністичних бригадах праці, ж) контактуються з закордонними туристами, розповсюджуючи між населенням одержану від них літературу, навчаються від них західних танців, пісень, музики, переймають західну моду і культуру, довідуються про правдиве життя пересічного населення в некомуністичних країнах.

18. Спротив української молоді і населення, крім підпільно-революційної боротьби, проявляється в таких формах:

а) відкритий або прихований спротив молоді проти участі в партійно-державних кампаніях, б) призирство, ігнорація а навіть відвертий спротив комсомольській міліції — т. зв. добровільним дружинам, в) вимагання від партійних та комсомольських наставників дозволу на свободу слова, сумління, прав людини, на покращання побуту, збільшення заробітної платні, на свободу вибору місця праці, місця замешкання та кваліфікації, г) скептичне, ігноратійне ставлення до партійної ідеології та до комсомолу, ґ) ігнорування і призирство до партійно-державних кампаній «за виконання і перевиконання плянів та норм», «за піднесення класової пильности» в виявлюванні закордонних шпигунів, д) відкрите або нелегальне критикування совєтської системи, соціалістичного устрою, будівництва комунізму, московського морального кодексу комунізму, е) творення різних нелегальних літературних, культурних, ідеологічних гуртків під плациком «правдивих марксистів-ленінінців», е) підпільні антисовєтські радіонадавання через саморобні радіонадавачі, ж) звинувачування старшого покоління за те, що воно примирилося з культом особи Сталіна, з його самовільством, безоглядним терором та з поліційною жорстокістю ГПУ-НКВД-МВД, з) звинувачування московсько-більшевицької влади в тому, що вона розв'язала другу світову війну, и) невдоволення з того, що держава втручається до особистого життя людини, і) протест проти втручання партії в родинно-виховну працю по вихованню дітей, ї) скептичне ставлення до московсько-більшевицької пропаганди, й) робітничі страйки в зв'язку з дорожнєчею і нестачею харчових продуктів.

19. Большевики незмінно поборювали і поборюють далі за часів хрущовщини релігію та всілякі прояви релігійного життя. Сучасна зміцнена антирелігійна боротьба в Україні та в цілому СРСР стверджує масове зростання релігійності як серед дорослого населення, так і серед молоді. Вона свідчить про те, що релігійні настрої переборюють вплив комуністичного перевиховання та, що вони є одним з головних чинників проти-московського спротиву українського та інших неросійських народів. Москва оголосила релігію запеклим ворогом комуністичної ідеології і совєтської влади, а Українську Автокефальну Православну Церкву і Українську католицьку Церкву оголосила саморозв'язаними і неіснуючими. Діяльність релігійних сект, які постали через безоглядне переслідування обидвох українських Церков, і ставлять фанатичний спротив большевицькому мілітаризмові є заборонена совєтськими указами. Тільки російське православ'є, яке цілковито стоїть на послугах московсько-большевицького імперіялізму і є одним із засобів поневолювання України, толерується в Україні.

Москва заповіла зміцнення большевицьких «законних» методів боротьби проти релігійності та сект в Україні, кваліфікуючи священників і людей, що працюють для церковних організацій та членів релігійних сект «паразитами», що ніби не займаються суспільно-корисною працею. До них буде застосовуватися закон, який передбачає заслання до концтаборів, в «трудові колонії» на «перевиховання» та приучування до праці на користь московсько-большевицької імперії.

ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНІ СТВЕРДЖЕННЯ І ПОСТАНОВИ

І. Загальні ствердження

1. Характеристичною рисою сучасної історичної епохи є розпад імперій і перемога національно-державницької ідеї в світовому розмірі, процес диференціації світу на базі національних організмів. В той самий час іде протинародне намагання деяких потуг утотожити колишні колоніальні адміністративні кордони з національно-державними кордонами новопосталих державних конституцій з уваги на власні економічні та інші інтереси.

Перемога національно-визвольної ідеї у світі по цей бік залізної заслони підтверджує об'єктивну рацію і передовість української революційно-визвольної боротьби за розвал російської імперії усіх кольорів на національні держави і унагляднює її співзвучність із світово-історичним процесом.

Національний принцип організації світу став ідейно-моральною силою величезного значення. Отже, концепція розвалу російської імперії, до якої належать СРСР і його сателіти, на самостійні національні держави відповідає сучасній історичній закономірності.

Помилковою і шкідливою для ще вільного світу є політика тих західних державних мужів, які нехтують національно-визвольними рухами поневолених Москвою народів та стараються домовитися з червоною Москвою, а, на випадок недововлення, думають робити ставку на біломосковські імперіялістичні кола.

2. Хрущовська концепція т. зв. мирного співіснування подумана як засіб протидії історично-закономірному розпадові московської імперії і як новий тактичний прийом у боротьбі проти некомуністичного світу. КПСС бачить у цій концепції запоруку своєї майбутньої перемоги в боротьбі за створення світової імперії

з ідеологічним і політичним центром в Москві. Небезпечною своїми наслідками є ілюзія сучасного керівництва державного департаменту США, нібито розв'язку теперішньої світової кризи можна сягнути і без зброєних перегонів та без розвалу московської імперії, коли вдасться переконати Москву, що в її інтересі є приєднатися до інших індустріально-розвинених великодержав північної півкулі, щоб спільно внеможливити сьогодні недорозвиненим країнам Півдня і Китаю, після досягнення відповідного промислового рівня, довести до світової катастрофи, подібно, як це сталося в минулому у випадку Японії, Німеччини і самої Росії. Це фактичне признание статусу кво московського панування підважує довіря українського й інших поневолених народів до Заходу, демобілізує впливає на їхній фронт боротьби й легалізує стан ворожої окупації. У висліді ця політика вможливила Москві далі без перешкоди розбудовувати свою випадову базу для загарбання ще вільного світу.

Безпідставні є сподівання відповідальних кіл Заходу, головню США й Великобританії, що політика мирного співіснування сприятиме еволюції московського режиму в бік лібералізації і демократизації. Панівний московський парід протягом усієї своєї історії ще ніколи не створив стійкої демократичної влади, а завжди йшов, ради «великості» й віри у власну вищість і післанництво, за деспотами й диктаторами.

3. У відрубності до змагу між імперіальними націями в минулому, боротьба російського народу була не лише за поширення мілітарного, політичного й економічного володіння, але мала переважно ідеологічно-месіаністичний характер. Зокрема за сучасної доби Москва змагає до накинення всім націям і людям свого, до російського світогляду й ментальности пристосованого, комуністичного способу життя. Звідси ідеологія виросла до чинника першої ваги у світоєому змаганні. Комунізм, як форми імперіалізму й колоні-

ялізму, треба протиставляти визвольний націоналізм поневолених народів, їх справжнє національне і соціяльне визволення.

4. Московсько-пекінський конфлікт розкриває брехливість тези про т. зв. пролетарський інтернаціоналізм та є ще одним доказом, що Москва ставить свої великодержавні інтереси понад усе. Спекуючи маривом т. зв. «жовтої небезпеки», використовуючи при цьому китайсько-комуністичні заяви, що в конфлікті з «капіталізмом» можна вжити і термоядерну зброю, бо «переможні» народи якнайшвидшим темпом створюють на руїнах поваленого імперіялізму тисячократно вищу від капіталістичної цивілізацію, збудують справді прекрасне майбутнє», — Москва намагається, аналогічно до сталінсько-тітовського спору, обманути Захід і використати своє непорозуміння з Пекіном для дезорієнтації і демобілізації Заходу.

5. Страх перед термоядерною війною Москва використовує для поширення дефетизму та невтралізації антикомуністичних настроїв у вільному світі.

Власну термоядерну зброю Москва вживає для політики пресії і шантажу. Постійно ставлячи альтернативу — здача позицій або тотальне знищення — вона систематично добивається уступок з боку вільного світу.

6. Властивою причиною напруження в Європі та інших континентах, як теж причиною загрози миру, є незаперечний факт, що наслідком помилкової політики західних потуг, у першій половині 20-го сторіччя Москва зуміла не тільки протидіяти національно-визвольним рухам, але й поширила після другої світової війни свої кордони і сферу впливів, тоді як процес розпаду імперій змінив політичне відношення сил у вільному світі. Іншими словами — в той час, як великодержави Заходу щораз більше втрачають характер світових потуг, московська імперія поширює свої впливи в усьому світі. Наступ Москви пішов так далеко,

що США фактично зійшли з позицій доктрини Монро та акцептували московську політичну гегемонію над Кубою, яка стала пляцдармом московського наступу на американському континенті.

7. Концепція спільного фронту поневолених і загрожених Москвою народів за розвал московської імперії, що її реалізує АБН, в сучасну пору є найбільш реальною. Побоювання, що виразна ставка на поневолені Москвою народи, тобто моральна й фактична підтримка національно-визвольних рухів усередині московської імперії, doprowadить до атомової війни, свідчать про брак політичної стратегії війни і тверезої оцінки ситуації на Заході. Так, як Захід намагається уникнути ядерну війну, хоч Москва відкрито дає всебічну допомогу, включно з мілітарною, протизахідним рухам на позаєвропейських континентах і підбурює народні маси в Італії, Франції та інших західних державах, — так Москва боїться ризика тотальної війни, тим більше, що вона свідомо загрози революційних сил всередині імперії.

8. Зрушення, спричинене геройською смертю сл. пам. Степана Бандери, Голови Проводу ОУН, посилене революційна боротьба на Рідних Землях і многогранна акція ЗЧ ОУН і всього українства за кордоном, — скріпили міжнародню позицію воюючої України. Атенат на сл. пам. Провідника ОУН ще раз виявив страх Москви перед українським визвольним рухом і злочинність уряду СРСР, що був наказадовцем і організатором морду.

II. Постанови

А. Засади зовнішньої політики

На підставі розгляду міжнародньо-політичного становища 6. Конференція стверджує і постановляє.

1. Наша міжнародня політика базується на незмінно зобов'язуючих засадах:

а) безкомпромісовості ідеї суверенності й соборності української нації у протиставленні до всіх понад-, чи протинаціональних «великопростірних» підмінків суверенності нації;

б) боротьби проти всіх форм російського імперіялізму й захисту інтегральності всіх етнографічних земель України в єдиній суверенній державі;

в) всеукраїнськості, а не груповості й партикулярності;

г) захисту національної ідеї проти імперіальної, головними речниками якої залишається Росія і червоний Китай;

ґ) спільного фронту уярмлених російським імперіялізмом і комунізмом націй з ідейно-політично співзвучними нам елементами в світі, проти російського імперіялізму і комунізму;

д) неізолюваності і несепаратності революційно-визвольної боротьби української нації;

е) усвідомлення революційності української проблеми на міжнародній арені в ідейно-політичному аспекті і в геополітичному відношенні майбутнього укладу міжнародних сил після розвалу російської імперії, закономірної послідовності відновлення Самостійної Соборної Української Держави;

є) опертя на власні сили нації, а не орієнтації на визволення чужосторонніми чинниками, — на краєву боротьбу та національно-визвольні процеси, які проходять на Рідних Землях, на власнопідметну дію українців на чужині, пов'язану ідейно-політично з рідним ґрунтом;

ж) видвигнення реальної визвольної концепції, національно-визвольних протимперіялістичних і протикомуністичних, тобто протиросійських одночасних революцій України й інших поневолених націй, що стають альтернативою до термоядерної війни.

2. Конференція АБН — це не лише важливий зовнішньо-політичний аспект визвольної уярмленої на-

ції, визволення якої без розвалу імперії неможливе, — але це водночас революційно-визвольна концепція краюї боротьби уямлених націй, як це ствердила 20 років тому 1-ша Конференція поневолених народів.

Мобілізація протиросійських і протикомуністичних сил у світі з метою підтримки визвольної боротьби і революційна стратегія доконаних фактів шляхом одночасних зривів, — це два аспекти дій АБН.

3. Намагання ставити українську справу в зовнішньо-політичній дії, надіючися на визволення меншими зусиллями, через звуження її значення, включаючи Україну лише до якогось обмеженого комплексу (СССР чи сателіти) є знеціненням її питомої ваги, послабленням спільного фронту з іншими поневоленими народами, вислідом орієнтації на чужосторонні сили.

Доля всіх поневолених народів як в СССР, так і в сателітних країнах, є нерозривно пов'язана, і їх визволення є можливе шляхом одночасного зриву, цебто визволення інтегральне, а не сепаратне.

Б. Напрямні діяльності

Шоста Конференція ЗЧ ОУН доручає Проводові й усім клітинам ЗЧ ОУН:

1. Незмінно та з ще більшою інтенсивністю продовжувати акцію проти уряду СССР за морд на сл. пам. Провідникові ОУН, зокрема на міжнародньому форумі, використовуючи для того найрізноманітніші можливості міжнародньо-правного й політичного характеру.

У зв'язку з цим систематично і пляново продовжувати акцію розкривання російського колоніалізму в Україні, правдивого обличчя й цілей хрущовської політики, вказуючи на незмінну суть большевизму.

2. Всебічно скріплювати нашу зовнішньо-політичну діяльність найрізноманітнішими формами і методами.

Докладати зусиль, щоб держави вільного світу —

на базі партнерства — заангажувалися практично в політичну й всебічну допомогу краєвій боротьбі українського народу.

3. Поборювати політику т. зв. мирного співіснування усіма можливими засобами, бо Україна є в стані війни з Росією, яка ніяких засад міжнародного права, ані прав людини, не респектує.

4. Скріплювати акції солідарности з революційними діями в Україні, всіма засобами розкриваючи винищувальну й русифікаційну політику Москви; маніфестувати проти приязних взаємин Заходу з московськими можновладцями, проти проросійських чи советofільських, пацифістичних та інших виступів, що мають на меті домогтися одностороннього термоядерного роззброєння;

б) включати, спільно з тотожними революційними елементами уярмлених націй, у спільні акції прихильні нам кола в країнах нашого перебування, зокрема молодь, — з метою поширення засягу нашого впливу і дії та сприяння висуненню нових активістів на Заході, здатних на боротьбу проти Москви та її ідей;

в) намагатися далі здобувати радіо- і телевізійні передачі чужими мовами про Україну, включно з розбудовою, спільно прихильними нам елементами вільного світу, окремої радіовисильні для пропагування наших ідей для Заходу, але передусім радіопередачі рідною мовою, згідно з нашими ідеями, в Україну через чужі радіостанції, включно з спробами поставлення власної радіостанції для цих цілей;

г) надавати національним урочистостям більше зовнішньо-політичного, комбативного характеру, бо історичні події України, події не миру, але крові й боротьби, своїми наслідками не обмежуються кордонами України.

5. Якнайчастіше брати участь у міжнародніх антикомуністичних конференціях на різних континентах, змагаючи за визнання і підтримку там наших ідей і

боротьби, а також включатися в різні творчі, відповідні до нашої концепції, чужі ініціативи різного характеру антикомуністичної дії, намагаючись перетворити їх у засіб нашої пропаганди чи допомоги у здійсненні наших ідей.

З уваги на роллю, яку ми відіграємо в світі, як ініціатори і носії нових ідей, ми повинні мобілізувати новий авангард борців теж серед західних суспільств, спричинятися до включення їх у зовнішньо-політичну акцію з українського боку, між іншим мобілізувати для того також комбатантів УПА, як вчорашніх реалізаторів нової концепції модерної війни.

6. (Ця точка відноситься до розбудови зовнішньо-політичних станиць).

7. Підтримати АБН в здійсненні його плану про скликання світового Антикомуністичного Конгресу і створення Світового Міжнародного Антикомуністичного Центру, як теж допомогти закріпити й розбудувати співпрацю АБН з АПАКЛ І ІКОК, створити делегатури АБН в тих країнах, в яких вони ще не існують, зокрема у Франції.

8. Посилити поборювання впливів також білих російських імперіялістів та їхніх прихильників у вільному світі — не тільки політичними, але й науковими засобами.

9. Зміцнити протиставлення претенсіям польських та інших імперіялістів на українські етнографічні землі, вказуючи на те, що сильна соборна Україна в союзі з іншими визволеними націями творитиме тверде заборолло проти відновлення російської імперії — загрози для миру й безпеки у всьому світі.

10. Підтримати акцію відзначування Конгресом США річниці відновлення Самостійної Соборної Української Держави 22. січня 1918-19 рр.;

масовим ангажуванням активу підтримати кожнорічну акцію Тижня Поневолених Націй на базі резолюції Конгресу США про розподіл імперії і підтримку виз-

вольної боротьби — спільно з ПАБНА в США; мобілізувати до неї також американські маси, а не обмежуватися до акції емігрантів;

дати підтримку ініціятиві створення постійного Комітету при Конгресі США для справ поневолених народів;

намагатися поширити відзначування Тижня Поневолених Націй, в достосованих до специфічних умов даної держави формах, поза терен США;

не допустити до практикованого вже звужування Тижня поневолених Націй до оборони прав за незалежність лише сателітних країн.

11. а) Змінити нашу дальшу зовнішньо-політичну акцію на окремих теренах не тільки через місцеві громадські Центральні Репрезентації, але також самостійно через окремі співдіючі з нами організації, а в міжнародньому відношенні через АБН чи приятелів АБН, зміцнивши побудову й діяльність їх станиць;

б) довести до припинення співпраці окремих громадських Центральних Репрезентацій з такими міжнародними організаціями, як, напр., АЦЕН, КАСІД і т. п., які по суті заступають концепцію визволення тільки сателітних держав у їхніх кордонах з 1939 р.;

в) зберігаючи ПАБНА і АБН-Канада, як координаційний осередок різнонаціональних організацій, як правні одиниці, змагати до створення на базі індивідуального членства спільної організації американських і канадійських антикомуністичних активістів і членів поневолених народів на плятформі АБН;

г) відзначаючи корисні зусилля активу терену Великобританії для розгортання зовнішньої акції також через Англо-Українське Товариство, посилити його діяльність, як теж діяльність Німецько-Українського Товариства, та довести до створення подібних товариств в інших країнах.

12. Впливати на українські наукові інституції: ЛВУ, УВАН, НТШ, УТГІ, щоб вони звернули увагу також

на зовнішньо-політичний бік наукової діяльності, направляючи в науці Заходу фальшиві відомості про Україну, і щоб грутовими науковими працями також чужими мовами розкривали істоту українського універсуму та інформували своєю методою про національно-визвольну боротьбу в історичному й актуальному аспектах; поважні наукові праці на історичні й економічні теми стосовно України є конечні, зокрема обґрунтування також з економічного боку підстав незалежності України і нового порядку після розвалу імперії.

13. Впливати на дослідні інститути т. зв. советознавства в вільному світі — об'єктивно і всебічно досліджувати національні проблеми в СРСР та інформувати вільний світ про аспірації поневолених Москвою народів.

14. а) Організувати систематичний вишкіл і виховання молодого інтелектуального нарізку, включати його в практичну зовнішньо-політичну роботу і наукову розробку актуальної української зовнішньо-політичної проблематики, зокрема проблем національно-визвольної боротьби і світу українських ідей;

б) охоплювати пляновим вишколом теж широкий актив членства в зовнішньо-політичній проблематиці;

в) підняти в найсильніших теренах для зовнішньо-політичної роботи принаймні одну людину, цілоденно заангажовану.

15. Для втримання дотеперішньої і поширення на нові ділянки і країни нашої зовнішньо-політичної дії необхідно забезпечити її фінансову базу набагато сильніше, ніж це було дотепер.

З приводу 20-ліття АБН належить скріпити фінансову базу АБН.

Англомовні країни, зокрема терен США, мусять присвятити більше зусиль для поширення і фінансування нашої періодичної і неперіодичної англомовної

літератури, як і цілості зовнішньо-політичної роботи. Фінансові зусилля інших Теренів мусять бути теж скріплені в тому напрямі.

16. Всебічно й масово підтримувати акцію АБН серед світових антикомуністичних організацій за здійснення наступних завдань:

заборона компартій і споріднених їм ідейно чи посередньо допоміжних організацій;

заборона пробольшевицької, антинаціональної і протирелігійної пропаганди в країнах вільного світу;

поборювання акції ворогів нації і християнства, спрямованої на знищення національної і християнської моралі через «експлізівністичне» мистецтво, гльорифікацію розпусти і злочину (зокрема серед молоді), що служить інтересам большевизму;

усунення з університетів, шкіл, урядів тих осіб, які ширять комунізм, антипатріотизм, москвофільство, аморальність і безбожництво, чи провадять пробольшевицьку політику або мають пробольшевицькі симпатії;

зорганізувати низку видавництв чинниками вільного світу, радіо-і телевізійних станцій з метою правильно інформувати про становище та боротьбу націй в ССРСР і поза ним, розкриваючи справжню суть російського імперіялізму усіх видів;

пропагувати ідею розподілу російської імперії в інтересах вільного світу, вимагаючи зірвання з нею всяких взаємин вільних націй, включно з усуненням її з ОН, або, коли це неможливе, творення інших, протибольшевицьких ОН;

боротися за всебічну підтримку національно-визвольних рухів за залізною заслоною та їх речників за кордоном;

боротися проти політичних та ідейних течій, що пропагують примирення зі статус кво, з пацифізмом включно; боротися проти знецінювання ідеологічних вартостей, зокрема національної ідеї, проти дискримі-

нування релігійних почувань більшості населення безбожницькою меншістю, проти дискримінування національно і християнсько-думаючих інтелектуалістів в школах і публічних заведеннях; боротися проти про-російської і прокомуністичної пропаганди в кінах, телевізії, школах, підручниках, проти пропаганди за по-наддержавну суверенність нової тиранії (світовий уряд), проти дискримінації націй, які стоять за власні традиції, національно визначену християнську культуру, згл. намагаються сперти свій лад на оригінальні первні своєї духовости і соціальности; боротися проти всякої економічної допомоги російській колоніальній імперії, її маріонетковим урядам, а теж неутралістам.

Якщо світ волі має перемогти в сучасній війні, відмінний від досі відомих, поміж волелюбним людством і Росію, — цей світ мусить застосувати нові методи і засоби боротьби.

ДО ІДЕОЛОГІЧНО-ПРОГРАМОВИХ ПИТАНЬ

Нав'язуючи до постанов попередніх Великих Зборів і Конференцій ЗЧ ОУН у справах ідеологічних засад українського націоналізму, 6. Конференція ЗЧ ОУН стверджує, що:

1. Динаміку кожного суспільно-політичного руху стимулює ідейна чіткість, твердість і стабільність позицій, що з них виступає і діє рух, та віра і твердість переконань борців за їх здійснення;

2. український націоналізм, що ідейно стимулює революційно-визвольну дію українського народу, виступає з позицій його національно-питоменної духовости. Під поняттям цієї духовости розуміємо такі світогляд і етичні цінності, які притаманні тільки українському народові й відрізняють його від інших народів, зокрема від тих, котрі для своїх імперіалістичних цілей намагаються силою затерти ці різниці,

3. український націоналізм, що є неповторним українським явищем, зайняв провідну роль на сучасному етапі життя і боротьби народу в наслідок різnorodних історичних процесів, а головно тому, що він став висловом творчих тенденцій, зроджених з надр українського духа та з традицій і культури, витворених збіркою волею нації, ввібрав у себе світлі моменти тисячолітньої історії народу, його славне минуле і віддзеркалює сучасне прагнення до волі і власнопідметности нації.

4. Український націоналізм бореться за:

а) знищення найпотворнішої колоніальної великодержави, московської імперії й за побудову національних держав вільних народів, в тому передусім держави українського народу з демократичним порядком та справедливим соціальним ладом;

б) за здійснення і забезпечення свободи народам і людині;

в) за ідеалістичний світогляд проти матеріалістичного та проти осквернювання гідности людини, за фактичне забезпечення прав громадянина в українській державі;

г) за християнські ідеали і суспільний лад, спертий на християнську мораль;

г) за справедливий мир між народами світу, передумовою якого є усунення поневолювання одних народів іншими, тобто за здійснення неподільної свободи в світі.

5. Численні народи Африки і Азії протягом останніх десяти років з колоніальних народів стали вільними, що розбудовують своє, ні від кого незалежне, життя за власним уподобанням. Вже хоч би цей факт, побіч інших, вимовно підтверджує тезу, що націоналізм є рушійною силою і основним фактором в цьому велитенському процесі політичної перебудови цілого світу.

Націоналізм стимулює історичний процес наших днів, що його головною характеристичною ознакою є

тенденція ліквідації старих колоніальних імперій. Хвилі націоналізму щораз могутніше б'ють по російській колоніальній імперії — СССР з його сателітами, що приведуть теж до неминучого падіння.

6. Не зважаючи на обставини революційної боротьби, що приводять до жертв не лиш бойовиків, але й інтелектуально-творчих сил, — необхідно упорядкувати і поглибити ідейні засади українського націоналізму. Необхідно підвищити чуйність до шкідливих для справи визволення ворожих намагань на ідеологічному фронті, розкривати підсування ворожих фальшивих ідеологічних тез, поборювати орієнтацію на компроміси з ворожою ідеологією і протиставитися твердженням про зайвість ідеології для визвольного-революційного руху.

Стверджуючи незмінність наших головних ідеологічних правд і програмових постулатів, 6. Конференція доручає Проводові подбати про упорядкування проблематики, зв'язаної з ідеологією українського націоналізму, за певною системою, з докладнішим устійненням ідеологічних понять, зокрема тих, які, в наслідок інтелектуального зростання руху, могли б викликати різниці інтерпретації.

ВНУТРІШНЬО-УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИКА

1. Українська самостійницька еміграція у своїй діяльності в вільному світі має два головні завдання: активна протибольшевицька боротьба і всебічна діяльність за відновлення української Самостійної і Соборної Держави, та втримування і розбудова бази українського визвольного руху на чужині.

2. Закордонні Частини ОУН постійно прагнуть до того, щоб ідейно-політичний зміст українського визвольного руху став змістом життя і діяльності всієї української еміграції, щоб ця еміграція стала виразни-

ком ідей визвольної боротьби на Рідних Землях, була живим речником української державницької ідеї і політики та гідно виконувала свої обов'язки супроти Воюючої України.

3. Це завдання ЗЧ ОУН зможуть виконати тоді, коли члени ОУН будуть свідомі своїх обов'язків. Вони мають активно допомагати визвольно-революційній боротьбі на Рідних Землях, ширити націоналістичні ідеї серед української еміграції, довкола них організувати громадянство, а в цілому світі змагатися за перемогу ідеї державного визволення України.

4. Український визвольно-революційний рух під проводом ОУН організує і веде безкомпромісову боротьбу й політику проти імперіялістичної Москви на всіх теренах своєї дії, сягаючи своєю ідеологією глибоко в надра української духовости, що дає українській людині на чужині відчуття рідного ґрунту. Звертаючись до історичного минулого української нації і героїзму української людини, український визвольно-революційний рух поборює намагання ворога прищепити українській еміграції тенденції декадентства, космополітизму, нілізму й матеріялістичного світогляду.

5. Українські політичні середовища, згуртовані довкола УНРади, що свою діяльність узалежнюють від кон'юнктури в міжнародній розгрі, щораз більше втрачають, з уваги на теперішню політику т. зв. мирного співіснування, базу і цілеспрямованість у своїй політичній діяльності.

6. Середовище ЗП УГВР, будучи у своєму існуванні цілковито узалежненим від чужосторонніх чинників, стало на шлях політичної диверсії, спрямованої проти головних засад загально-української визвольної політики і устійненого нею відношення до різних ворогів української державности.

7. В наслідок недооцінювання ваги організування власних сил, а спираючись виключно на т. зв. легалітет створених ними партій чи інституцій — з одного

боку, й беручи до уваги брак допливу молодих кадрів — з другого боку, ці середовища стають неспроможними виконувати завдання політичного, згл. суспільно-громадського порядку.

8. Базована на правильних ідейно-програмових засадах і сперта на власні сили та їх розбудову, самостійницька політика ЗЧ ОУН знайшла визнання серед широких кіл українського громадянства.

Завдання по лінії українських політичних середовищ

9. Для успішного ведення зовнішньої української політики існує об'єктивна потреба створення одного політичного центру, побудованого на засаді відношення сил.

Дотеперішні зусилля ЗЧ ОУН довести до створення такого центру не увінчалися успіхом з уваги на те, що партнери не хочуть відступити від засади паритетного заступництва.

10. Зменшення партійних пристрастей і послаблення активності деяких політичних середовищ створюють нові умови, за яких ЗЧ ОУН повинні продовжувати старання по лінії створення спільного політичного центру.

Завдання по лінії українських суспільно-громадських установ

11. Беручи до уваги ситуацію і величину та важливість завдань, що стоять перед українською нацією, ЗЧ ОУН мусять дбати також про збереження української духово-національної субстанції на чужині. Зберігаючи характер і дію революційно-визвольної Організації та першочерговий обов'язок членства ОУН — проявлятися на політичному відтинку, — ЗЧ ОУН трактують працю членів ОУН в суспільно-громадських і виховних установах як конечно потрібну, сприяють притягненню до тієї праці всіх конструктивних сил і

фахових елементів з-поміж загалу громадськості, які стоять на засадах УССД.

12. Виходячи з засади, що ОУН повинна наповнювати своїми ідеями все політичне і громадське життя нації, співучасть членів ОУН в суспільно-громадських установах не повинна обмежитися лише до тих установ, що стоять на позиціях українського націоналізму. Тільки сильна і всюди присутня ОУН зможе ідейно й концепційно успішно унапрямувати працю різних установ та організацій у бажаному для визвольної боротьби напрямі.

13. Свої великі завдання суспільно-громадські установи зможуть виконати лише тоді, коли свою діяльність поєднуюватимуть із вимогами боротьби української нації за державність, підсилюватимуть ідеями тієї боротьби духово-моральні сили членства, а своє існування трактуватимуть як доповнення до тих формацій українського визвольного-революційного руху, які займаються організуванням і керівництвом фактичної боротьби та розпрацьовуванням її ідейно-політичних засад.

14. Конференція ЗЧ ОУН вважає, що кожний українець та українка повинні брати активну участь в праці українських установ та організацій. Поки Україна не визволиться з неволі, доти українці на чужині, без уваги на вік, стать, соціальне походження чи стаж, не мають морального права заперестати діяти в рамках українських організацій для національних інтересів української нації. Це тим більш важливо сьогодні, бо українська еміграція у вільному світі становить собою запілля боротьби і с в цю пору єдиною галузкою народу, що може вільно й явно, хоча в обмежених формах, плекати і розвивати українську вільну науку, культуру, політичну й громадську думку.

15. Відмінність умов життя української еміграції на різних континентах її поселення примушують діючі там суспільно-громадські установи по-різному розв'я-

зувати питання і проблеми їхньої діяльності. 6. Конференція ЗЧ ОУН вказує на потребу координації і обміну досвідом між тими суспільно-громадськими центрами.

16. Існування в окремих країнах двох або більше суспільно-громадських центрів 6. Конференція ЗЧ ОУН вважає за шкідливе явище. Все суспільно-громадське життя, культурно-освітня діяльність, шкільництво і т. п. повинні концентруватися в одних центральних суспільно-громадських установах на окремих теренах, а їхні завдання повинні включати захист та заступництво загальних державницьких інтересів української нації перед господарями тих країн, де вони діють, поширювання і скріплювання національної свідомости загалу громадянства, розгортання та уzmістовлювання культурно-освітньої і мистецької діяльності, плекання національних традицій та інше.

17. 6. Конференція ЗЧ ОУН стоїть на становищі, що на заокеанських теренах українські суспільно-громадські установи повинні повести сконцентровану атаку на комуністично настроєні залишки колишніх «прогресистських» середовищ, щоб цим очистити українську еміграцію на цих теренах від московсько-большевицьких впливів, згубних і ворожих як українській справі, так і тим національно несвідомим українцям, що перебувають у полоні цих впливів.

18. Українські суспільно-громадські установи повинні ангажуватися в поборюванні всіх проявів єдинороділімських, польонофільських чи інших подібних тенденцій, твердо і рішуче підкреслювати, що українські установи та організації суспільно-громадського чи культурно-мистецького характеру можуть співпрацювати лише з тими чужинецькими колами й установами подібного харатеру, які визнають в принципі право української нації на самостійність, тому праву сприяють своєю настановою і політикою, а стосовно до укра-

їнської національної території не плекають жадних імперіялістичних зазіхань.

19. 6. Конференція відзначає важливість поглиблення праці українських професійних організацій в країнах, де існують для цього можливості. Українське робітництво, зорганізоване в профспілках, уже здобуло важливий міжнародний форум, а зокрема доступ до таких міжнародних організацій, як Міжнародна Організація Праці, ЮНЕСКО, та різні європейські організації. Крім оборони життєвих і національних інтересів свого членства, це відкриває можливості на тих форумах також зовнішньо-політичної й інформативної роботи проти більшовизму на користь українській справі.

СПРАВИ БЕЗПЕКИ

Загальні ствердження

Шоста Конференція ЗЧ ОУН стверджує, що:

1. Докладна аналіза т. зв. «семирічки наступу» проти українського визвольного руху, що з березня 1955 року була ведена під фірмою «Комітету за повернення на Батьківщину» в східньому Берліні, перетвореного в липні 1963 року на всесоюзний «Советський Комітет культурних зв'язків з співвітчизниками закордоном» в Москві», — дозволяє нам зробити такі ствердження:

а) цей наступ проти української еміграції має позначки двоторової дії: засекречені розвідувально-терористичні акції большевицьких агентів спрямовані на фізичну ліквідацію провідних людей українського визвольного руху, на їхнє викрадування, шантаж, підкупство, застрашування, очорнювання, роблення різних доносів — збирання матеріалів про український визвольний рух і його носіїв — та на ведення явної прокомуністичної пропаганди з метою морально демо-

білізувати українську еміграцію, поставити під сумнів успішність української визвольної боротьби, зробити прірву між проводом і широкими масами, викликати симпатії до нібито існуючої незалежності і суверенності УРСР, до її політичних, культурних та економічних досягнень, до її нібито ступневої демократизації, щоб вкінці її скоунізувати.

б) На Рідних Землях натомість, для досягнення тої ж самої мети, стосуючи терор, змушується колишніх учасників українського визвольного руху, які попали живими в руки КГБ, — писати різні брошури, статті, виголошувати радіо-промови, виступати на публічних мітингах й очорнювати український визвольний рух та його провідних людей. Не рідко КГБ, зустрівши моральний опір тих колишніх підпільників, пише брошури і виголошує радіопромови від їхнього імени проти їхньої згоди.

Теж з тією ціллю змушується українських письменників, поетів, науковців, редакторів і взагалі робітників пера писати книжки, брошури, статті, памфлети проти організованого та стихійного націоналістичного руху і його ідеології.

Всіма акціями Комітету «За повернення на Батьківщину», Комітету «культурних зв'язків з співвітчизниками закордоном», «Товариства культурних зв'язків з українцями закордоном» і також акціями недавно створеного всесоюзного «Советського Комітету культурних зв'язків з співвітчизниками закордоном» і подібних організацій інших підсоветських народів, — керує 9-ий Відділ КГБ. Він теж координує аналогічні акції проти українського визвольного руху на Рідних Землях.

2. Окремий Комітет 9-го Відділу КГБ займається аналізом та використанням розвідувально-пропагандивного матеріалу, який надходить до цього відділу від засекречених та розкритих агентів, що діють серед різних еміграційних середовищ.

Якщо йдеться про засекречені акції 9-го Відділу КГБ, який (відділ) щільно співпрацює з аналогічним відділом Головного Розвідувального Управління, то сюди передусім слід віднести:

а) посилену акцію терористичних груп, які, застосовуючи найновіші досяги медицини, фізики, техніки, піротехніки, хемії та стосуючи нечувано диявольсько-підступні методи, з допомогою ціанкалієвих пістолів, безголосних револьверів, розривних бомб та іншого роду отрут, — намагаються фізично знищити провідних людей українського визвольного руху за кордоном, або, стосуючи викрадування живих людей, — використати їх для своїх цілей;

б) спроби КГБ, як це виявив процес проти скритоббивці Богдана Сташинського, — ліквідувати члена Проводу ЗЧ ОУН і Президента АВН Ярослава Стецька, бомбовий замах на ред. Данила Чайковського, особливі заінтересування КГБ особою Голови Проводу ЗЧ ОУН Степаном Ленкавським, спроби того ж КГБ викрасти Івана Кашубу, писемні погрози фізичної ліквідації для Ярослава Бенцалю, Степана Мудрика та інших, збирання інформацій про провідних людей ЗЧ ОУН в Канаді, США і інших країнах, — ці всі спроби свідчать про те, що КГБ і в майбутньому намагатиметься використати всі, навіть найдрібніші, порушення правил конспірації, безпеки для його, КГБ підступних розправ із провідним активом ЗЧ ОУН;

в) активну діяльність диверсійних груп, які з допомогою вломів до різних еміграційних установ, викрадування картотек, адрес і інших документів, намагаються з одного боку створити міт всесильности КГБ, а з другого — посіяти недовір'я, страх та підозру серед емігрантів;

г) творенням під різними назвами псевдонаціоналістичних вигаданих організацій, як напр.: «група членів ОУН в Західній Німеччині», «група Проводу За-

кордонних Частин ОУН», «Орден Лицарів України» і поширюванням від таких і їм подібних вигаданих фірм псевдонаціоналістичних брошур, листівок, відозв, — намагаються створити враження, що нібито не лише в рядах членства ЗЧ ОУН, але також в самому Проводі ЗЧ ОУН існує поважна опозиція, яка невдоволена проводом, його тактикою та ідеологічними основами Організації;

г) компромітування різних провідних людей ЗЧ ОУН, що їх імена та адреси використовується як надавців листів з різними прокомуністичними брошурами, листівками та критикою діяльності Проводу ЗЧ ОУН;

д) роблення доносів до різних урядових установ країн замешкання членів українського визвольного руху, закидаючи їм колаборацію з націонал-соціалістами, воєнні злочини, убивства, шпигунство і т. д.;

е) нацьковування місцевого населення та державної влади проти діяльності членів українського визвольного руху, кваліфікуючи цю діяльність та їхні установи як вічне джерело неспокою, партійних розправ, як центри міжнародного шпигунства і, домагаючись ліквідації тих еміграційних установ, обмеження свободи руху для окремих провідних людей, а навіть обмеження права вибору доміцілью, при чому оклепування ЗЧ ОУН завжди висувається на перший план.

3. За схарактеризованим вище пляном діє багато добре засекречених агентів КГБ, що їх, як вдалося ствердити, надсилається на Захід різними шляхами прямо з розвідувальних станиць КГБ в Москві, Варшаві, Празі, Києві та Східньому Берліні.

Для координування їхньої роботи та головним чином, шляхів звітування і передачі нових інструкцій використовуються советські розвідувальні станиці при різних міжнародних організаціях, як напр.: при Об'єднаних Націях — ЮНЕСКО, при всесвітній організації охорони здоров'я — ВООЗ, при Міжнародній Праці,

при Міжнародному Агентстві для атомової енергії — МАГАТЕ — та інших організаціях, як також при всіх советських дипломатичних станицях, а саме: амбасадах, посольствах, консулятах, торговельних місіях, культурних місіях, асамблях і т. д.

4. В категорії засекречених советських агентів устійсно дотепер такі групи:

а) советських громадян, які пройшовши відповідний розвідувально-диверсійний вишкіл, перекидаються за кордон для виконання різних доручень і опісля відкликаються назад до ССРСР, як це було, напр., з Богданом Сташинським, скритовбивцею сл. пам. Провідника ОУН Степана Бандери;

б) советських громадян, які дістають доручення пробитися на Захід, просити тут права азилю, включитися в українське організоване життя і тут виконувати інструкції КГБ, як це було, напр., з Іваном Бесагою;

в) колишніх советських громадян, які в час другої світової війни і раніше були перекинені на Захід з різними дорученнями і, які заакліматизувавши себе, після довгих років розпочали свою агентурно-розвідувальну роботу;

г) колишніх советських громадян, які ще в час свого перебування на Батьківщині зобов'язалися працювати для КГБ чи тодішнього НКВД і підписали дотичні заяви співпраці, а які, однак, в час воєнної хуртовини, порвавши всякі зв'язки з КГБ та комунізмом, опинилися на Заході і тепер, під тиском шантажу та під загрозою можливої компромітації, примушені відновити свою агентурну діяльність;

г) колишні советські полонені, які боролися в різних українських і неукраїнських військових формаціях проти ССРСР чи були в підпільних організаціях і, попавши в полон, були перевербовані і вислані на Захід як «поворотці» чи «політичні втікачі»;

д) українські туристи, які, маючи чуже громадянство, відвідують своїх кривних та знайомих в ССРСР і

сателітних країнах, і яких КГБ мало нагоду перевіряти для своїх цілей;

е) українські комуністи на Заході, головні члени т. зв. прогресивних організацій в США і Канаді, які мовляв, з ідейних мотивів, бажаючи прислужитись т. зв. Батьківщині, включились в роботу КГБ;

е) кандидати на поворотців до СРСР, які, встановивши контакти з Комітетом «За повернення на Батьківщину», були примушені КГБ «відробляти» свої старі «провини» супроти «Родіни»;

ж) вкінці чужинці, тобто люди не-української національності, які чи то завдяки знанню української мови, українських звичаїв, чи то в наслідок довшого перебування в українському середовищі, дають КГБ за поруку, що їм вдасться продістати в українське організоване життя або з-зовні проводити роботу КГБ.

5. Не менш небезпечною для українського визвольного руху та для української еміграції є категорія советських агентів, які зовсім відкрито ведуть просоветську пропаганду, намагаються морально розкласти українську еміграцію, позбавити її віри в успішність українських визвольних змагань. Вони під претекстом орієнтації на Батьківщину і подій, які ніби там відбуваються, — затирають границі між правдивою любов'ю до Батьківщини, між патріотизмом, національною самовідданістю та симпатіями до комунізму.

Ця небезпека є тим страшнішою, що дехто з провідних людей на еміграції, з т. зв. націоналістичних організацій або з їхніх прихильників, став на цей слизький і небезпечний шлях і з безкритичности або з неусвідомлення небезпеки підтримує акції советських агентів тої категорії.

Переконування української еміграції про існування української незалежної, самостійної та суверенної держави у формі УРСР, признавання компетенційно-державної влади маріонетковим ставленням Москви в Києві, що їх визнається ніби українським урядом і

накликуванням його освідомити лише власні права супроти Москви, мусить привести до цілковитого заперечення позицій українського визвольного руху.

6. Наступ на український визвольний рух проводиться двома шляхами: прямим і посереднім. Прямим — київським маріонетковим урядом, органами КП України та явними і засекреченими советськими агентами. Посереднім — советськими агентами, які, замаскували себе в рядах різних українських середовищ, ведуть боротьбу проти українського революційно-визвольного руху нібито від імени та з доручення тих середовищ, і тим самим намагаються творити враження, буцімто самі українські еміграційні середовища (здебільшого з додатком «демократичні») поборюють український визвольний рух, вважаючи його антинаціональним, антисоціальним, антидемократичним та фашистівським.

7. Розрахунок на успіх наступу советської агентури на український визвольний рух полягає не лише в масовості добре вишколених советських агентів, в їхніх рафінованих методах праці, в колосальних фінансових засобах, сум яких навіть тяжко собі уявити, але також в тій обставині, що в боротьбі проти советської агентури ми є здані виключно і лише на власні сили. Більшість західніх держав, даючи українським та іншим емігрантам право азилу, лише формально толерує існування їхніх політичних організацій, невизнаних у світлі права. Тим більше ті держави не йдуть на поборювання советської агентури, спрямованої проти тих організацій. Через те охорона українського визвольного руху належить до найперших обов'язків власної, добре зорганізованої Служби Безпеки ЗЧ ОУН.

Постанови

Взявши до уваги всі ці загальні ствердження 6. Конференція ЗЧ ОУН з метою зміцнення охорони україн-

ського визвольного руху, окремих провідних людей та для добра української справи взагалі, постановляє:

1. Визнати, що боротьба проти явної та засекреченої большевицької, і як також агентури інших комуністично-сателітних держав, дії яких спрямовані на моральне і фізичне знищення провідного активу українських самостійницьких революційних кадрів і на духове обеззброєння і розклад української еміграції, — належить до першочергових завдань Організації, як цілості, а Служби Безпеки зокрема.

2. Розбудувати Службу Безпеки як в самій Централі ЗЧ ОУН, так і в поодиноких Теренових Проводах і інших низових клітинах, поповнивши її ряди новими, охочими до цієї праці, і здібними людьми.

3. З тією метою зорганізувати ряд фахово-вишкільних курсів для майбутніх працівників Служби Безпеки, даючи їм ґрунтовні знання про організаційну структуру, тактику, методи праці КІБ і інших комуністичних розвідок та інструктуючи їх про всі можливі заходи протиоборони.

4. (Ця точка стосується заходів для уточнення ворожих плянів).

5. З уваги на те, що наступ на український визвольний рух, як це показала довголітня практика, приходить також посередньо через інші українські політичні середовища на еміграції, поширити діяльність Служби Безпеки і на ці середовища, включаючи їх в нашу розвідувально-охоронну сферу.

6. Для успішного виконання тих завдань забезпечити Службу Безпеки відповідно збільшеними фінансовими засобами. Всі дотеперішні фінансові засоби були далеко невис্তачальними, що й відбивалось як на організаційній структурі, так і на діяльності Служби Безпеки та позбавляло її можливості справного ведення роботи.

7. Будучи свідомими того, що для охорони україн-

ського визвольного руху, через брак правних підстав, ми жадною мірою не можемо числити на чужонаціональні протирозвідувальні чинники — тимбільша відповідальність за виконання цього завдання лежить на Службі Безпеки та на всьому членстві Організації. Супроти того, Конференція вимагає від усіх членів Організації, із членами Проводу включно, суворо дотримуватися засад конспірації, підпорядковуватися беззастережно всім інструкціям, вказівкам та наказам Служби Безпеки, коли йдеться чи про їхню особисту, чи загальну безпеку Організації.

8. Запропонувати координаційному центрові анти-більшовицької боротьби АБН, який також останнім часом став об'єктом посиленого наступу більшовицької агентури, тісну співпрацю зі Службою Безпеки для побороювання всіх спроб КГБ послабити акції АБН з-зовні і зсередини з допомогою різних диверсійно-розкладових актів, послаблення і порізнення національних представництв.

9. Zobов'язати Теренові Проводи ЗЧ ОУН, а зокрема Теренових Референтів СБ, регулярно звітувати, згідно з інструкціями, про стан безпеки Організації на їхніх Теренах та про інші справи з їхнього ресорту.

10. Zobов'язати Теренові Проводи ЗЧ ОУН та зокрема Теренових Референтів СБ в Канаді і США розгорнути якнайбільш поширену освідомлюючу акцію членства та проводів т. зв. прогресивних українських організацій в їхніх країнах. Така роз'яснювальна акція має саме тепер всі запоруки успіху, бо внаслідок туристичних поїздок членів тих організацій в Україну, наступило в їхніх рядах велике розчарування щодо політичної, господарської та культурної ситуації на Рідних Землях. Використання такої нагоди принесло б великі користі в розгорненні роботи організації українського визвольного руху серед української еміграції.

ДО КАДРОВИХ СПРАВ

I.

Питання кадрів Організації завжди було в центрі уваги Великих Зборів і Конференції ОУН та Конференцій Закордонних Частин ОУН, як і в центрі практичної дії Організації. Особливе значення воно має і тепер, у черговому етапі діяльності ЗЧ ОУН. Багато разів стверджувано, що сила і спроможність Організації, а вслід за тим і досягнення її головної мети — залежні від якості і спроможності її кадрів, як борців за визволення України, організаторів визвольної революції і будівничих держави.

Поширення діяльності ОУН на закордонні терени, зумовлене потребами всеохоплюючої, всебічної визвольної акції, дає можливість Закордонним Частинам ОУН, як нерозривній частині цілої ОУН, організувати й мобілізувати у вільному світі всі українські самостійницькі потенціальні сили до боротьби з московськими окупантами та впливати своєю дією на формування протимосковського й протикомуністичного світового фронту. Таким чином витворилась і потреба виховувати та вишколювати в рядах ЗЧ ОУН політичних, суспільно-громадських і культурних діячів, організаторів і керівників для різних ділянок життя й діяльності української громадськості на чужині й, зокрема, для зовнішньо-політичної дії.

Одночасно з тим, в наслідок розвитку подій у поневоленій Україні, а особливо в наслідок дуже складних обставин дії ОУН на Рідних Землях та інших причин зовнішнього і внутрішнього характеру, співвідповідальність кадрів Закордонних Частин ОУН разом із кадрами ОУН в Краю за долю української визвольної революції, її успішне розгортання і перемогу над окупантами — збільшилася до особливих розмірів. З цього виникає необхідність не тільки зберегти дотеперішній характер Закордонних Частин ОУН, як револю-

ційно-визвольної організації, а й зміцнити її організаційно-оперативну й потенціальну силу й спроможність шляхом відповідної підготовки кадрів до конкретних завдань, пов'язаних з організацією і мобілізацією українських національно-визвольних сил на Рідних Землях та з підготовкою визвольної революції.

В теперішньому, черговому, етапі діяльності Закордонних Частин ОУН в центрі нашої уваги мусять бути завдання, визначені на перший план нашої дії. Зокрема треба зміцнити нашу увагу на таких головних ділянках, як:

а) Постійне підвищення ідейно-політичного й інтелектуального рівня та всебічного вироблення кадрів Організації;

б) теоретична й практична підготовка кадрів до революційно-визвольної боротьби і державного будівництва;

в) широка зовнішньо-політична визвольна акція у вільному світі з метою здобути українській визвольній справі щирих приятелів і прихильників та вибороти міжнародньо-правне визнання для відновлення Української Суверенної й Соборної Держави;

г) мобілізація усіх українських сил і засобів на еміграції для підтримки визвольної боротьби в Україні.

II.

Закордонні Частини ОУН, як цілість, і кожний член зокрема у своїй діяльності мусять керуватися ієрархією завдань, визначуваних розвитком і потребами української визвольної справи, як в Краю, так і за кордоном. Тому, що довголітня революційно-визвольна боротьба в Україні під проводом ОУН ведеться в щораз важчих обставинах, зростає необхідність підсилувати її кадрами і засобами Закордонних Частин ОУН. Чим раз більше загострюється потреба організувати, виховувати і вишколювати кадри націоналістів-революціонерів за кордоном, що були б готові до безпосе-

редньої чи посередньої боротьби з московським окупантом.

Щоб Закордонні Частини ОУН могли успішно виконувати свої завдання на відтинку крайової боротьби, треба присвятити максимум уваги вирощуванню і підготовці кадрів, побороти всі об'єктивні й суб'єктивні перешкоди й труднощі, які обмежують нашу спроможність виявити свою потенціальну силу. Для цього необхідно:

а) створити Центральний Кадрово-Вишкільний Осередок, що буде займатися, обліком, вихованням і вишколом кадрів ЗЧ ОУН;

б) беручи до уваги окремі особливості заокеанських і європейських теренів, на яких діють Закордонні Частини ОУН, Центральний Кадрово-Вишкільний Осередок повинен складатися з двох частин — європейської і заокеанської, з відповідним розподілом праці й обов'язків. Кадрово-вишкільний референт має координувати плани й працю обидвох частин;

в) планування, вишкіл і підготовка кадрів повинні відбуватися в рамках визначених завдань окремих теренів діяльності ЗЧ ОУН, зосереджуючись на тих ділянках, що на даних теренах мають особливе значення;

г) (Ця точка стосується специфікації вишкільної програми)

ґ) на визначених теренах дії ЗЧ ОУН повинен бути Тереновий Кадрово-вишкільний Осередок на чолі з кадрово-вишкільним референтом, що буде займатися обліком, вишколом і підготовкою кадрів;

д) Центральний Кадрово-Вишкільний Осередок разом з Тереновими Кадрово-Вишкільними Осередками має підготувати в першу чергу кадри вишкільників, організувати спеціальні курси і вишколи, виготовити плани й методику вишколів, запровадити на кожному терені відповідну систему вишколу, підготовляти виш-

кільні матеріяли, керувати вишколами і контролювати працю;

е) треба докладно персвірити ідейний, морально-політичний, організаційний та інтелектуальний рівень кадрів, що необхідне для раціонального розміщення членів на відповідних ділянках праці та розподілу їх на окремі вишкільні групи. Класифікація кадрів і запроваджена відповідна система вишколу в групах різних ступенів забезпечить постійний ідейно-політичний та інтелектуальний ріст кадрів;

е) треба докласти всіх зусиль, щоб кадри ЗЧ ОУН доповнювалися новими вартісними членами, кращою молоддю, зокрема студентами і молодими інтелігентами. Головну увагу треба звернути на організацію Юнацтва ОУН. Органічною необхідністю для зростання сили й спроможности Організації є постійний доплив молодих сил: організаторів, провідників і бойових елементів. Закордонні Частини ОУН мусять зберігати й розвивати в себе таку внутрішню настанову, яка може забезпечити їм повновартість політичної революційно-визвольної організації — здисциплінованої і динамічної.

Черговий етап діяльности ЗЧ ОУН мусить відзначитися інтенсивною-організаційною працею з кадрами, зміцненням організаційної системи й оперативности, активности, жертовности й самодисципліни кадрів як цілости, так і кожного члена зокрема. Кожний член Організації зобов'язаний виявити себе активно в призначеній йому ділянці праці й відповідати за неї, вдосконалити себе, підвищувати свій ідейно-політичний та інтелектуальний рівень, бути підготованим до самостійної організаційно-політичної діяльности на кожному місці й за всяких умов.

III.

Створити при Проводі ЗЧ ОУН Військовий Осередок для таких завдань:

а) опрацювати плани стратегії і тактики нашої визвольної боротьби для різних ситуацій політичного положення в СРСР і в світі;

б) підвищувати військове знання старшин, підстаршин, рядовиків та інших відповідних людей, членів Організації;

в) спрямовувати українську молодь на військові вишколи, а особливо до військових шкіл;

г) впливати на українські комбатантські організації в тому напрямі, щоб їхня діяльність зміцнювала потенціальні сили українського визвольного фронту.

Відмічаючи важливу роль українського жіноцтва в революційно-визвольному русі українського народу, а зокрема в його найновішій історії, у політичній, суспільно-громадській і виховній праці, — 6. Конференція ЗЧ ОУН доручає:

а) Скріпити працю серед українського жіноцтва на суспільно-громадському та виховному відтинках,

б) зміцнити участь українського жіноцтва в діяльності ЗЧ ОУН, організуючи для цієї цілі окремі клітини і їхнє керівництво в країнах, де цього вимагає уклад місцевих відносин.

ПОСТАНОВИ В СПРАВАХ МОЛОДІ

I. Ствердження

6. Конференція ЗЧ ОУН, ґрунтовно розглянувши проблеми молоді, прийняла такі ствердження:

1. Українська молодь в умовах большевицької окупації, вихована на суперечностях комуністичної теорії й практики, з почуттям своєї національної гідності й самобутности активно протидіє русифікаційним практикам окупанта.

2. Українська молодь на еміграції, яка уникнула небезпеки денационалізації, цікавиться революційними й

ідеологічними процесами серед молоді на українських землях і виявляє готовість до боротьби за ідеали української нації по лінії визвольних змагань.

3. Перебуваючи під постійним і всебічним тиском чужого довкілля, українська молодь на еміграції у багатьох випадках підпадає під денаціоналізуючі і морально-розкладові впливи.

4. Характеристичними ознаками сучасного духового стану серед значної частини загалу молоді т. зв. вільного світу є, з одного боку, гін до науки і високої освіти, як середника до досягнення матеріальних вигід і заможного життя, а з другого боку — сприймання того життя під кутом розваг та ідейної безпринциповості.

5. Національне виховання української молоді в багатьох країнах на еміграції натрапляє на великі перешкоди через відсутність належного морально-релігійного в школі й уважливішого домашнього виховання в родині, через матеріалістично-ліберальне виховання більшості чужих шкіл, некритичне сприймання аморальних фільмів, радіопередач і телевізійних програм, деморалізуючої літератури й бездушного способу життя оточуючого світу.

6. Дія наших церков, громадських установ, рідного шкільництва та молодечих організацій тільки частково спинила денаціоналізуючо-розкладовий процес серед нашої молоді.

7. Пропагандивна дія московського окупанта України і безкритичне сприймання частиною інтелектуальної української молоді на еміграції чужих джерел про суть московського комунізму, при недостатньому ідеологічному формуванні її з українського боку, становить небезпеку для частини тієї молоді: зійти на манівці новітнього советофільства.

8. Досвід з дії наших молодечих організацій показує, що існують перспективи захистити нашу молодь від деструктивних впливів оточення та зберегти її при

українстві, якщо змобілізуємо всі виховні сили і матеріальні засоби на цей загрозливий для національної субстанції відтинок.

II. Постанови

1. Виходячи з поданих угорі стверджень, 6. Конференція відмічує особливу актуальність боротьби за духово-національне збереження української молоді у важких еміграційних умовах і за посилення національного виховання молодечих кадрів, що мають прийти на зміну старшій генерації.

2. Конференція вітає українську молодь, що стоїть на безпосередньому фронті боротьби з ворогом, проявляючи мужність, стійкість і героїзм в умовах поневолення. Конференція вітає також українську молодь в широкому світі та закликає її до участі у спільному фронті боротьби за Самостійну Соборну Українську Державу. Фронт цієї боротьби проходить у цю пору всюди і в його авангарді не сміє бракувати молоді, як запоруки тягlosti поколінь і національних змагань.

3. Наявність на еміграції кількох виховних організацій з тими самими ідейними основами Конференція вважає за явище позитивне, за умови, що те зрізнічування виховних систем причиниться до шукання найкращих виховних метод у взаємному змагу за найкращі виховні досягнення. Проте збільшення кількості тих організацій створює небезпеку атомізації, що її належить уникати. Зокрема некорисною є тенденція творити на деяких теренах нові організації молоді за конфесійним принципом, що в нашому положенні є рівнозначне з послабленням соборницьких прямувань. Натомість побажаним є посилення релігійно-морального виховання в уже існуючих молодечих організаціях.

У взаєминах між собою молодечі організації повинні щільно співпрацювати, а поповнення свого членства робити за рахунок неорганізованої молоді, а головню

повинні звернути свою експансивну дію на молодь старої еміграції, де можна знайти високовартісний елемент.

4. Поповнення ЗЧ ОУН молоддю повинно відбуватися селекційним способом з-поміж зформованого вже старшого юнацтва різних молодечих організацій, з допомогою ідеологічних і організаційних вишколів та виховування. Передумовою для організаційного оформлення молодшого членства має бути солідне загальнонаціональне виховання протягом довших років.

5. Закордонні Частини ОУН сприяють виховній праці тих національно-здорових молодечих виховних організацій, що свою виховну працю базують на ідеалістичному світогляді й ідеї визволення України. Рівночасно поборюють небезпечні тенденції новітнього советофілства, заперечування певних національно-виховних пристрастей, повільного винародовлення та духово-морального розкладу, ідеологічних манівців.

Особливу увагу приділяють ЗЧ ОУН студентському сектору, допомагаючи студентській молоді здобути правильне ідеологічне обличчя та спрямовуючи його зацікавлення в бік корисних з погляду визвольної боротьби і державного будівництва, наук і професій.

6. ЗЧ ОУН постійно має на увазі можливості й потребу дії нашої молоді на зовнішньому відтинку, шукаючи прихильних нам молодечих рухів та окремих молодих людей, що могли б, ідучи по лінії нашої ідеології, протиставитися сучасним розкладовим течіям у філософічному, практично-політичному і етично-моральному відношеннях, що створюють сприятливі передумови для успішності наступу атеїстично-матеріалістичного московського імперіялізму, що прагне упадку і капітуляції вільного світу.

7. У парі з плеканням високих духових вартостей молоді, ЗЧ ОУН дбають і про її правильне фізичне виховання.

8. Конференція рекомендує на відтинку молодечих видань, які належать до головних виховних засобів, вжити всіх можливих заходів, щоб ці видання доходили до свідомости якнайширших кіл молоді. Створити якнайкращі матеріальні умови для систематичного випуску необхідних видань як виховного, так і вишкільного характеру.

ПОСТАНОВИ В СПРАВІ ЮНАЦТВА ОУН

I.

1. Організація Українських Націоналістів має перед собою завдання, реалізація яких вимагає затяжної боротьби і праці на багатьох відтинках, потребує постійного допливу молодих і висококваліфікованих кадрів.

2. В наслідок різноманітних причин, зумовлених виходом на еміграцію, Закордонні Частини ОУН були позбавлені можливости поповнення свого членства з-поміж молодшої генерації. Ця обставина на довшу мету могла б перерішити спроможність ЗЧ ОУН здійснити своє завдання, як революційної організації.

3. Не зважаючи на несприятливі обставини, ЗЧ ОУН сприяли розвиткові молодечих організацій, зокрема СУМ-ові, які послідовно і впертою працею створити базу для засвоєння молоддю патріотичних ідей українського націоналізму.

II.

1. Маючи на увазі повищі ствердження і постанови попередніх Конференцій, 6. Конференція ЗЧ ОУН ухвалює приступити до організаційного оформлення і праці Юнацтва ОУН на чужині.

2. Для опрацювання виховної програми Юнацтва ОУН новообраний Провід ЗЧ ОУН створить Виховний Центр. В нав'язанні до виховної програми відповідних нам таких молодечих організацій, як СУМ, Виховний

Центр опрацює вишкільно-виховну програму для Юнацтва ОУН, а також підготує потрібні вишкільні матеріали, як для Юнацтва ОУН, так і для виховників.

3. Прийняти, як зобов'язуючі «Засади Організації Юнацтва ОУН», на підставі яких покликана Проводом ЗЧ ОУН окрема комісія опрацює «Правильник Юнацтва ОУН» з узянням устрою, стилю праці й організаційного ритуалу на чужині.

4. (Ця точка стосується нашої тактики в молодечих організаціях і на студентському відтинку).

5. Доцінюючи значення інших молодечих організацій і впливаючи постійно на їх правильний розвиток, ЗЧ ОУН звернуть головну увагу на СУМ, як організацію, що стоїть на ідейній платформі українського націоналізму та будуть дбати про те, щоб до СУМ спрямовувати дітей і молодь наших членів.

6. Кожний член ОУН має обов'язок дбати про якісне і кількісне зростання Організації. Зокрема це стосується батьків — членів ОУН, яких діти в першу чергу повинні бути підготовані і включені до Юнацтва ОУН.

7. Працю над Юнацтвом ОУН розпочати зразу після 6. Конференції.

ДО ПИТАНЬ КУЛЬТУРНО-НАУКОВОЇ ПОЛІТИКИ

Систематичне й кожночасне зображення минулого і сучасного української нації утривалює духовий шлях нації і забезпечує та вивершує тяглий і можливо повний розвиток культури українського народу. В існуючих умовах окупації України українська культура і всі прояви її національної духовості систематично винищуються Москвою. Працівники культури в Україні не мають змоги творчо працювати для розвитку та збереження тих духових цінностей, що їх упродовж

сторіч оформлював український народ і які проречисто свідчать про його духову самотність.

Справді самостійна думка і творчість українського народу можуть виявлятися сьогодні лише поза межами впливу нашого ворога-Москви.

Шоста Конференція ЗЧ ОУН стверджує, що культурне і наукове життя української спільноти в некомуністичних країнах розвивається вільно від ворожих обмежень. Бувши невід'ємною і важною складовою частиною життя українців поза межами України, ця культурна і наукова творчість водночас впливає корисно на розвиток культурних і наукових процесів в Україні і становить важний відтинок фронту української визвольної боротьби.

Конференція рекомендує такі напрямні культурної політики ЗЧ ОУН:

1. Ужити заходів, щоб зберегти на чужині природну й органічну лінію зростання української культури і в її духовому кліматі плекати розвиток національного світогляду та ідеології українського націоналізму, а тому в першу чергу впливати, щоб діячі української культури й мистецтва у своїй праці керувалися добром української нації, боронили її прав і позицій у культурно-мистецькому світі, а в своїх творах підкреслювали непохитну рішучість та визвольну боротьбу українського народу в його героїчних змаганнях і прагненнях до самостійного державного життя.

2. Організувати моральну й організаційну підтримку тим діячам української культури, які творять на чужині фактичні кадри української національно й ідеологічно незалежної науки, літератури й мистецтва, які одуховлюють українські культурні процеси глибоким ідейним змістом, зберігають і збагачують вартості українського творчого духа та захищають фронт боротьби проти московського наступу на духовість українського народу, його історичну минувшину та культурну самотність.

3. Змагати до всесторонньої розбудови всіх форм і виявів українського культурного життя на всіх континентах і в усіх країнах, зокрема звернути особливу увагу на розбудову того життя в країнах південної Америки. Знову ж на північно-американському континенті змагати до централізації культурного життя, й протиставлятися нездоровим тенденціям роздрібнювання культурного фронту.

4. Впливати на всі українські суспільні установи, мистецькі ансамблі, групи, щоб вони морально і матеріально підтримували діячів української культури і мистецтва, щоб плекали справжнє українське мистецтво, показуючи його високовартісні форми і тим самим підкреслювали перед світом високе культурне багатство української нації.

Шоста Конференція ЗЧ ОУН ствердивши, що українська вільна наука поза межами Батьківщини, не зважаючи на труднощі та ускладнення, проробила впродовж минулих років велику й дуже корисну роботу в ділянці наукового освідомлювання західнього світу з українською проблематикою, рекомендує на науковому відтинку:

1. Сприяти діяльності українських незалежних наукових установ у вільному світі.

2. Ставити серед українського студентства особливий наголос на потребу гуманістичних, політичних і військових студій, щоб таким чином збільшувати й збагачувати українські молоді державницькі кадри.

3. Заохочувати молодих adeptів науки, щоб їхні наукові дисертаційні праці розглядали й досліджували українську та східньо-європейську проблематику в різних її аспектах.

4. Впливати на українські наукові установи, українські видавництва та українські центральні суспіль-

но-громадські установи, щоб змагали до видавання по-
важних наукових праць про Україну й її визвольну
боротьбу, зокрема в чужих світових мовах.

5. Змагати, щоб якнайбільше число українських на-
уковців, працюючи в чужих університетах і вищих
школах, та маючи можливість зв'язку з чужинецьки-
ми науковцями, здобували прихильників українській
визвольній політиці шляхом затіснювання зв'язків,
зустрічей, конференцій, висилки відповідної літера-
тури.

6. Закликати українські наукові інституції та укра-
їнських учених спростовувати неприхильні та несправ-
диві дані про Україну й українську проблематику, які
появляються в чужинецьких енциклопедіях і різних
виданнях, спростовувати большевицькі фальші. Зак-
ликати їх опрацьовувати матеріяли до чужих науко-
вих праць, а також рецензувати наукові праці про
Україну та східню Європу, які дуже часто мають су-
б'єктивний характер, або є невірні.

7. Розглянути можливість створення стипендійного
фонду ЗЧ ОУН, для вможливлення висилки відповід-
них членів Організації на студії, щоб тим самим ЗЧ
ОУН збільшити кадри своїх вишколених фахівців у
різних ділянках своєї всесторонньої праці.

8. Приймаючи до уваги, що діяльність ЗЧ ОУН є ду-
же широка й всеобіймаюча, постає потреба постійно
мати на увазі такі ділянки:

- а) Науковий сектор,
 - б) Шкільництво,
 - в) Студентський відтинок,
 - г) Культурні справи.
-

ДО ПИТАНЬ ІНФОРМАЦІЇ ТА ПРОПАГАНДИ

Ствердивши, що одним із найважливіших інструментів у боротьбі за перемогу ідей українського націоналізму є мобілізація засобів інформації і пропаганди, VI Конференція ЗЧ ОУН рекомендує Проводові ЗЧ ОУН взяти до уваги всі можливості, які ведуть до поширювання цих ідей та ідей визвольно-революційної боротьби українського народу під кутом теперішніх потреб та потреб у майбутньому. Серед цих можливостей зокрема необхідними є:

1. Видання (українською та іншими мовами) серйозної політичної літератури, яка служила б постійним джерелом об'єктивної інформації про український визвольний рух, а головне про унапрямовану ним збройну боротьбу українського народу за відновлення української держави.

2. Публікація праць науково-політичного та інформативного змісту, які виявили б природу українського націоналізму, висвітлювали б дії і завдання ОУН, та причинилися б до поглиблення націоналістичних ідей серед членства ОУН, як теж і серед цілого народу.

3. В нашій інформативній діяльності треба використовувати такі модерні засоби інформації, як телевізія, фільм та грамофонні платівки. Зорганізування власної радіостанції та інтенсивніше використання доступних для нас радіопересилань у чужих радіостанціях вільного світу мусять лягти в основу нашого відтинку інформації.

4. Для більшої ефективності в інформативній діяльності, як теж для уникнення розбіжностей і відмінних інтерпретацій різних організаційних видань треба координувати націоналістичну пресу та видання в цьому напрямі, щоб вони своїм змістом не розходились у засадничих питаннях і не викликували шкідливих сумнівів серед членства та серед читачів, які є поза рамцями Організації. Крім того, координація ді-

яльності націоналістичних видавництв необхідна, щоб забезпечити першочерговість тим виданням, які потрібні для висилки на рідні землі і для мобілізування під прапорами ОУН української спільноти у вільному світі.

VI. Конференція ЗЧ ОУН зобов'язує Провід ЗЧ ОУН видавати періодичний бюлетень Проводу, який ущільнював би зв'язки поміж Проводом і організаційними кадрами в різних країнах вільного світу.

ПОСТАНОВИ ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ

6. Конференція ЗЧ ОУН, розглядаючи фінансову господарку Організації, приймає такі ствердження й постанови:

1. Визвольно-політична діяльність ЗЧ ОУН була ведена фінансовими засобами, зібраними від членів Організації і від патріотичного українського громадянства, жертвність якого останніх років помітно підвищилася. В новій каденції потрібно, однак, збільшити фінансові засоби Організації, щоб уможливити належний розвиток у всіх потрібних ділянках визвольної боротьби в сучасну пору.

2. З уваги на необхідну потребу збільшення фінансових засобів, для реалізації постанов про ведення визвольної боротьби, зовнішньо-політичних постанов про створення кількох українських політичних представництв у деяких важливих державах і для організування виховно-освітніх осередків, 6. Конференція ЗЧ ОУН пригадує всім членам Організації фінансово-господарські постанови. 4. Конференції ЗЧ ОУН (III. Організаційно-оперативні справи точки 43 і 42, БУП ч. 1. сторінки 303-305) з особливим підкресленням того, що «всі члени, кандидати і організовані симпатички... своєчасно сплачуть устійнену членську вкладку» і «крім членської вкладки є зобов'язані сплачу-

вати місячно оподаткування від заробітної платні» та з доручення Проводу ЗЧ ОУН усі Терени раз на рік переводять одноразову збірку на Визвольний Фонд, яку передають до Головної Каси». Ці постанови приймається також 6. Конференцією ЗЧ ОУН з такими додатками:

Кожний українець на еміграції повинен своєю постійною грошовою вплатою допомагати визвольній боротьбі пропорційно до свого заробітку.

а) В новій каденції Провід ЗЧ ОУН, з допомогою організаційної мережі, має приєднувати прихильників визвольної діяльності, які мали б обов'язок так, як і члени Організації, постійно склали місячне оподаткування від заробітної платні;

б) Крім загального особового оподаткування громадян, Конференція постановляє увести в новій каденції податок для товариств. Усі члени ЗЧ ОУН мають докладати старань у тому напрямі, щоб зобов'язати українські товариства і установи, Організації Визвольного Фронту, всі відділи і осередки тих організацій, українські підприємства, кооперативні крамниці, народні доми і товариські клуби до сплачування постійного податку на потреби визвольної боротьби в висоті, устійненій між управами товариств і компетентними чинниками Організації.

3. Сприяти економічному розвитку українських господарчих інституцій на всіх теренах, особливо в тих країнах, що досі не присвятили належної уваги господарським справам, а мають великі можливості організувати і розбудувати різного роду підприємства. Це дасть згодом спроможність цілій українській еміграції, в тому і нашій Організації, мати збільшене джерело засобів.

Форму збирання членських вкладок, загального оподаткування і Визвольного Фонду регулює інструкція, прийнята на 6. Конференції ЗЧ ОУН.

ОКРЕМІ ПОСТАНОВИ

6. Конференція ЗЧ ОУН, розглянувши спільне внесення Проводу ЗЧ ОУН і члена Бюра Проводу ОУН Ярослава Стецька в цій справі, і проаналізувавши правовий стан в ОУН, — прийняла наступні постанови:

... Визнала правосильними для ОУН всі ті постанови і вирішення керівних органів ОУН на УЗ, які мали місце до часу смерті Провідника Р. Шухевича і ліквідації ворогом частини очолюваного ним Проводу ОУН.

2. Відкинула як незаконні і визнала незобов'язуючими для ОУН:

а) Зміни стосовно структури й обсади керівництва ОУН та стосовно коментувань ідейно-політичних позицій ОУН, які заіснували після ліквідаційних і провокативних акцій КГБ на Україні, звернених проти керівних органів ОУН у роках 1950-1954;

б) зв'язані з тими змінами спроби перебудов і впровадження нових структуральних засад в закордонних органах ОУН в тих самих роках.

3. Конференція рекомендує черговому Великому Зборові взяти ці обидві постанови під поновний розгляд і затвердження.

4. Конференція вважає за вистачальну основу для скликання IV. Великого Збору:

а) Кількакратну ініціативу Провідника ОУН Степана Бандери з різних років;

б) тодішнє і теперішнє позитивне становище останнього члена Бюра Проводу ОУН, Я. Стецька, до справи скликання IV. ВЗбору, що підкріплює і продовжує цю ініціативу Ст. Бандери;

в) позитивне становище до скликання IV. ВЗбору Проводу ЗЧ ОУН і Головної Ради ЗЧ ОУН.

5. Шоста Конференція ЗЧ ОУН, як найвищий форум тієї частини ОУН, що перебуває в вільних умовах

стверджує від себе потребу скликати в швидкому часі черговий ВЗбір ОУН і ухвалює скликати до одного року IV. ВЗбір ОУН.

6. Покликає Конгресову Комісію, складену з останнього члена Бюра Проводу ОУН Я. Стецька, Новообраного Проводу ЗЧ ОУН та з учасників попередніх ВЗборів для підготовки і для скликання через Провід ЗЧ ОУН 4. ВЗбору ОУН та надає Комісії спільно з Проводом ЗЧ ОУН право доповнювати її склад особами, які потрібні для розгорнення роботи цієї Комісії.

7. В склад Конгресової Комісії вибирає з-поміж учасників попередніх Великих Зборів ОУН (слідє перелік 8 обраних осіб).

8. Рекомендує ВЗборові ОУН приймати рішення не тимчасового значення для всієї ОУН, також у тому випадку, коли б на нього не змогли прибути на час делегати з Українських Земель.

9. Беручи до уваги значення безперервної боротьби українського народу на Рідних Землях за незалежність, 6. Конференція вважає, що всім головним справам, які мають місце в Україні, слід присвятити вийняткову пильність та особливу увагу.

10. З метою добитися успішної реалізації завдань ЗЧ ОУН по лінії досліджень положення в Україні, характеру і стану боротьби на Рідних Землях, треба зміцнити роботу щодо справ документації, злучити в умовах нашої дійсності кращі сили та дати ініціативу для вирошення фахівців того діла.

11. (Ця точка стосується планування метод і форм цієї ділянки роботи).
